UR LIFVETS SKOLA

DIKTER OCH SÅNGER

AF

J. TH. JACOBSSON

P. J. Lundqvist, Dufed
af
Forfattaren.

UR LIFVETS SKOLA.

DIKTER OCH SÅNGER

AF

J. TH. JACOBSSON.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

ÖREBRO.
ÖREBRO NYA TRYCKERI-AKTIEBOLAG.
1902.

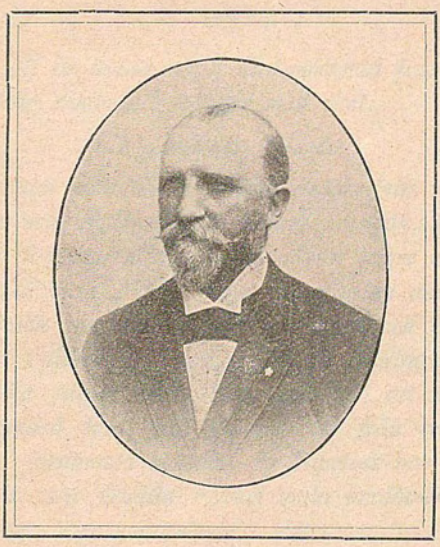

J. H. Jacobson

Förord.

För tolf år sedan utgaf undertecknad från trycket en samling dikter och sånger med titel:

Ur Lifvets Skola,

hvilka under många års förlopp nedskrifvits vid olika tillfällen och utgåfvos utan vidare anspråk, synnerligen som författaren ej erhållit någon högre skolbildning. Till min glädje blefvo dock mina okonstlade skaldeförsök synnerligen väl mottagna och välvilligt bedömda i tidningspressen, i det att tidningar af de mest olika färger hade idel goda ord att säga om dem. Likaså hade jag glädjen att från tvenne af Nordens förnämsta skalder, Z. Topelius och D:r C. D. af Wirsén erhålla mycket goda omdömen, uppå hvilka jag sätter högt värde.

Som den förra upplagan af dessa dikter länge varit utsåld och många frågat efter den, utsänder jag härmed i bokmarknaden en ny upplaga, hvilken rekommenderas i allmänhetens bevågenhet, med innerlig önskan och bön att den må få vara till tjänst för Guds rike. Stockholm i juni 1902.

J. Th. Jacobsson.

Den numera aflidne store skalden *Z. Topelius* skref:

Helsingfors, Villa Björkudden 16 jan. 1890.

Herr J. Th. Jacobsson,

Stockholm.

Ehuru oviss, om dessa rader nå sin bestämmelse, då jag ej känner bostadsadressen, vill jag ej längre uppskjuta att tacka Eder för dikterna »Ur Lifvets skola», jämte åtföljande bref och nyårsönskan. De hafva beredt mig glädje och nöje. Om dikternas bundna form kan jag blott intyga, att den är nästan alltid korrekt och vittnar med sin makt öfver språket om förf:s mognad för detta slags framställningar. Hvad där saknas af poesiens högre flykt ersättes af den hjärtats och öfvertygelsens värme som rör och tilltalar lika tänkande. Utan en lifsgrund och utan ett bestämdt mål, fladdrar dikten i toma ethern.

Allt stort i lifvet, och allt som förmår rycka människor med sig, beror dock ytterst på dessa två, utgångspunkten och målet.

Det gläder mig att Ni i denna söndringens tid står på en fast klippa och eftersträfvar ett ädelt mål, trons frukter i renlefnad. Jag hyser den mening om nykterheten att den, fristående på sin egen botten, endast är en ny lapp på ett gammalt kläde, men förenad med tron på Jesus Kristus och utgående från hans föredöme, är af en ofantligt stor mänsklig och social betydelse, icke blott för Sverige och Finland, men för alla folk. Det gläder mig, och jag lyckönskar Eder att Ni med denna utgångspunkt strider för detta mål. »Icke hämtar man fikon af törne».

Måtte edra ord, edra meningsfränder och framför allt eder sak nyföda detta land — och mitt land, där man ännu i min barndom sjöng Valerii dryckesvisa:

»Den som nykter sommar
Vid en flaska vatten,
Han lik flugan dommar
I Oktobernatten.»

Såsom betryggande för farhågan att edra dikter kunna »försmås», vill jag nämna att hela min familj är kristlig och större delen af dess äldre medlemmar absolutister. Jag, som icke bär blå bandet på rocken, utan innanför den i hjärtat, har sett nog af dess motsats för att ej nedkalla öfver denna reform välsignelsen ofvanefter. Mottag min välönskan för det ingångna nya året och nya decenniet, att det må varda fruktbringande för Guds rike på jorden och medföra nytt mod, ny kraft för alla detta rikes ringe tjänare, hvar än de i svaghet strida för Herrens sak.

Med aktning och vänskap

Z. Topelius.

En af Sveriges förnämste skalder *D:r C. D. af Wirsén* skrifver:

En didaktisk ton genomgår ett stort antal af dessa »dikter och sånger». — — —

— — — Med afseende å här föreliggande diktsamling synes oss förhållandet vara det, att de omedelbart undervisande eller ett omedelbart syfte uppenbarande sångerna äro de minst poetiska, medan författaren däremot rör sig friare, när han i lofsång, bön och psalm — utan att hänföra sin diktning till någon fråga för dagen — tolkar sitt hjärtas andakt, längtan, förhoppning, trosvisshet. Många af författarens dikter äro ägnade åt nykterhetssaken. — — — — Dikten »Från stranden» har, om äfven där syftet något spelar in, verklig poesi; ännu mera är detta fallet med poemet »Sammanringning», med det vackra stycket »Enkans skärf», där det heter:

Andra utaf öfverflödet
Gåfvo silfret hårdt och kallt,
Hon gaf slanten, spard till brödet,
Hon gaf guld, ty hon gaf — allt.

och med den sköna sången »Före predikan»:

Helige Fader, kom och var oss nära,
Låt oss förnimma kraften af din lära,
Du som kan gifva mer än vi begära,
Hör oss, o Fader!

Jesus var när oss,
Du, som dog för alla!
Frälsning beskär oss,
Hör, vi dig åkalla!
Led oss och bär oss,
Att vi ej må falla
Du är vår starkhet.

Helige Ande, som i sanning leder,
Himmelska dufva, sänk i dag dig neder,
Helga, välsigna hvarje själ som beder!
Amen, ja, Amen!

I vissa af de mera episkt hållna dikterna såsom »I röfvarehänder», »David och Goliat» och »Si han beder», märker man liksom ett eko af Geroks toner; men så har ock Gerok haft en stor betydelse just i den episkt-religiösa sång-arten. Skulle vi särskildt vilja framhålla någon af de mer rent psalmartade sångerna, så fäster sig uppmärksamheten helt vid nyårspsalmen: »Du Herrens folk, stäm upp och sjung». Författaren synes vara bland de få som verkligen äga psalmtonen inne; några af hans hithörande dikter hafva visserligen en mera subjektivistisk prägel, men i allmänhet röjer man en omisskänlig begåfning för den sanna församlingssången. Och — skönast af allt, här behöfver man aldrig vara villrådig, huruvida dikten kommit från ett fromt och älskande sinne; på anslaget, tonen, stämningen, märker man genast att dikten här ej är »en ljudande malm och en klingande bjällra.»

C. D. W. i »Vårt Land».

BLANDADE DIKTER.

Stormens nytta.

Legend.

En man, det säges, bad en gång till Gud,
Att öfver rägn och solsken få regera,
Att stormen måtte lyda ock hans bud
Ett enda år, om han ej finge mera.
Han ville på det bästa sköta allt,
Ej skörden blott, men äfven plöjd och såning,
Han ville sända lagom varmt och kallt,
Och, genom att ge skörden bättre halt,
Han tänkte slå all världen med förvåning.

Det säges ock, att han Guds löfte fick,
Och glad han vandrar ut med tankar höga;
Till äng och åker vänder han sin blick,
På skog och trädgård hvilar stolt hans öga.
Han vet nu, hvilken myndighet han har;

All växtlighet ju är uti hans händer,
Och rastlös verkar han nu alla da'r,
Från ort till ort, från stad till stad han far,
Att se, hur han välsignar jordens länder.

Nu strömmar solsken ned från himmel blå,
Och daggen glittrar uti blomsterkalkar;
Snart strida skurar följa däruppå,
Hvars rika flod den torra jorden svalkar:
Allt är så växlande, så sällt, så skönt,
Ej hett, ej kallt, — just lagom, alla tycka,
Och jorden kläder sig i lifligt grönt.
Hvar man sin möda väntar rikt belönt;
Allt bådar trefnad, rikedom och lycka. —

Se'n stundar hösten med sin gyllne fröjd,
Då åkermannen kommer för att skörda;
Men hur än axen peka emot höjd,
De tyckas icke svikta för sin börda.
Han väntar då med skörden än en tid,
I hopp, att axet skall få mera kärna;
Ty himlen är allt fort, som vanligt, blid,
Än kommer solskensdag, än skur så strid,
Och ännu tindrar hoppets lilla stjärna.

Man tröskar sent, men hvart har kärnan flytt?
Blott skal och agnar finner man på logen.
All glädje är med hast i sorg förbytt;
Ty äfven trädens frukt, som nu är mogen,
Ses falla af, förstörd af maskens tand,
Och jordens örter hafva tagit skada.
Hvems var väl denna ondskefulla hand,
Som så fördärfvat våra sköna land?
Så fråga alla sorgset, — nyss så glada.

Och han, som hade på sitt allmaktsbud
Sändt rägn och solsken öfver jordens länder,
Nu faller ner förkrossad inför Gud,
Med klagorop han vrider sina händer
Och frågar: Hvems är felet? Har ej jag
Sändt rägn och vackert väder nog på jorden?
Har jag ej växlat om för hvarje dag?
Har jag ej följt hvar människas behag?
Hvi är då skörden så fördärfvad vorden?

Och Herren svarar: "Mänska, du fick makt
Att öfver storm och rägn och solsken råda;
Den första saken tog du ej i akt,
Och fast du brukat väl de sista båda,

Så har det gått med skörden som du ser;
Ty äfven stormen hör till min regering,
Den rensar luften, skakar masken ner;
Det är ej alltid bäst då solen ler,
Fast det, I människor, är eder mening.

* * *

Lär härutaf, att allra bäst det är
Som Herren gör, i allt hvad här dig händer,
Såväl när glädjens solsken han beskär,
Som ock när sorg i stormen han dig sänder;
Den renar anden, gifver ödmjukhet,
Som axet fullt du dig för Herren böjer,
Den stadgar tron och skänker växtlighet,
Att full af kärlek och barmhärtighet,
Lik ädelt träd, du Herrens lof upphöjer.

Vårstämning.

Det var i maj, en morgon mild och klar,
En härlig sabbatsmorgon, då naturen
Just vaknat upp, allt så högtidligt var,
En sabbatsro så stilla, underbar,
En himlaskänk till jordens söner buren.

Så majestätisk solen, dagens drott,
Trädt fram från Öster med sin gyllne spira;
På himlafästet re'n hon länge stått
Och lyst och värmt så trofast och så godt,
Så klar som om hon ock tänkt sabbat fira.

Utöfver ond och god, på stort och smått,
Hon lyste lika klart och värmde lika;
Till hög och låg, till koja som till slott
Hon villigt gick i dag, som förr hon gått,
Och lika glad till fattiga och rika.

Och fåfäng var hon ej uppå sin färd,
Ty lifvet följde henne tätt i spåren;
Förutan henne skulle ju en värld
Snart åt förgängelsen bli offergärd;
Men med dess ljus och värme följde våren.

Vid hennes strålar vinterns isar fly,
Och af den smälta drifvan bäcken brusar,
Den muntra lärkan kvittrar högt i sky,
Naturen kläder sig i grönska ny
Och med sin fägring hvarje öga tjusar.

* * *

Ja, sådan var den sabbatsmorgon skön,
Då dessa tankar trängde på mitt sinne.
Jag uppstått nyss ifrån min morgonbön
Och, blickande dit ut på ängen grön,
Det kändes mig så trångt och kvaft därinne.

Då blef jag varse i en liten vrå
Utaf mitt rum en stackars fjäril ligga.
Han syntes stel och död, men ack ändå
En bön han bad, det kunde jag förstå,
Han tycktes mig om lif och solsken tigga.

Han syntes död, men ägde ännu kvar
En smula lif, måhända blott en gnista;
Men mörk och kall hans lilla springa var,
Och trots hans klädnad, grann och underbar,
Hans lilla hjärta ville nästan brista.

Jag lyfte honom då med varsam hand,
Att stoftet på hans vingar noga akta,
Från mörka, kalla vrån, och efterhand
Han värmdes upp af solens milda brand,
Och snart han lyfte vingarne så sakta.

Men innan kort det blir allt bättre fart
Uti hans vingars par, och uppåt bär det
Mot fönsterrutan; men han finner snart,
Att fastän fönsterglaset är så klart,
Det hindrar flykten, ja, ett fängsel är det.

Det skall dock bli på fågenskapen slut,
Du lilla fjäril, snart skall du förnöjas.
Jag öppnar fönstret, du får flyga ut —
Så fladdra då i frid, din frihet njut —
Och uti solens ljus hans vingar höjas.

Från stranden.

(Vid kristna sjömansföreningens årsfest i Blasieholmskyrkan, Stockholm 1882.)

Det var om våren, då västanvinden
Så varm och mild öfver norden drog.
Då där en yngling med ros på kinden
Ett ömt farväl från sin moder tog,
Då tårfyldt öga
Den gamla höjde
Emot det höga
Och ned sig böjde;
Hon bad för sonen, med tro så varm:
Ack, Herre, bär honom på din arm.

Och inga skatter den gamla hade,
Ty hon var fattig i denna värld:
En bibel dock hon i kistan lade.
Läs den — hon sade — uppå din färd.

Glöm icke bönen,
Och säll du blifver,
Men frukta lönen,
Som synden gifver;
Och om vi aldrig få mötas här,
Så låt oss mötas i himlen där.

Och ut han drog från sin barndoms bygder,
Där många lyckliga da'r han sett,
Där modrens böner och fadrens dygder
Så mycken trefnad och fröjd beredt;
Och vinden fyller
De spända segel,
Och sol förgyller
Den blåa spegel,
Allt andas glädje och lust och lif,
Man här är fjärran från pust och kif.

Framåt! är lösen, och vågor vagga
Så sakteliga den stolta svan,
Och stundom höjes den gulblå flagga,
Och framåt bär det på blånad ban.
Skall så beständigt
Man framåt ila

Och så behändigt
Blott njuta hvila? —
Så frågar ynglingen, och han får
Ett svar, som än han ej fullt förstår.

"Då solen lyser och allt är stilla,
Så var på mörker och storm beredd;
Låt lugn och stillhet dig ej förvilla,
Håll allting redo, men var ej rädd,
I goda dagen
Du glad må sjunga;
Ty så är lagen
För gamla, unga:
Allt har sin tid, både kamp och frid
Och sorg och glädje och ro och strid.

Glöm ej kompassen, mot målet skåda,
Studera flitigt, glöm ej ditt kort:
Och skulle tecknen en storm bebåda,
Så skynda, refva ditt segel fort!
Men hotar fara
Med död på stråten,
Så ned då bara
Med räddningsbåten,

Och rädda se'n allt hvad räddas kan,
Om ock du själf skall bli siste man".

Då, i den mörka och dystra natten,
När stormen ryter kring haf och jord,
Och skeppet kastas som spån på vatten,
Hur godt att hoppas på Herrens ord.
Så uti nöden
Så mången skriar,
Och Gud från döden
Den arme friar,
Han bjuder vågorna: Stilla, tig!
Och till hans fötter de lägga sig.

Men huru ofta i nödens timma,
Då seglarn under sig ser sin graf,
Och ingen stjärna af hopp ses glimma,
Hur månget löfte han Herren gaf:
O Gud förläna
Mig hjälp i nöden,
Så vill jag tjäna
Dig intill döden.
Och hjälpen kom, allt var åter klart,
Men löftet glömdes så snart, så snart.

Dock ganska ofta det äfven händer,
Att vågen griper så månget rof.
Den käre vännen ej återvänder,
Hans graf på främmande strand man grof.
Hvar är min broder?
En syster spörjer,
Och mången moder
Sin älskling sörjer;
Och makan saknar sitt stöd, sin vän,
Och barnen få ej sin far igen. —

Än värre är det, att själar arma
Här lida skeppsbrott på tidens haf.
Vill du dig ej öfver dem förbarma
Med hjälp, att de ej må gå i kvaf?
Låt ljuset brinna
I mörka natten,
Att väg de finna
På vida vatten
Till hvilans lugna och trygga hamn,
Till frid och sällhet i Jesu famn.

* * *

I stadens döttrar och landets söner,
Som bon i lugna och trygga tjäll,
O, lyssnen dock till de varma böner,
Som nå ert öra i stilla kväll.
Ett nödrop är det
Från män vid stranden,
Och vinden bär det
Kring nordanlanden;
Ett rop om räddning, om hjälp och stöd
För hafvets söner i brist och nöd.

Med denna uppgift, i tro på Herran
Vi hafva börjat vår verksamhet,
På det att sjömän från när och fjärran
Må lära känna Guds salighet.
Kom, räck oss handen
Med hjälp till vapen,
Att syndabanden
Med dryckenskapen
Och allt elände må röjas bort.
O, må vi verka, vår tid är kort!

En moders bön.

Se, vid vaggan modren sitter,
Pröfningsstunden är så bitter,
Hopp och fruktan växla om.
Nyss var solsken, fröjd och gamman,
Då i frid de bodde samman;
Men den klara dagen flydde,
Och den mörka natten kom.

På den höga himlapellen
Lysa stjärnorna, men kvällen
Är dock mörk för modrens syn.
Ned mot vaggan hon sig böjer,
Där ett litet bröst sig höjer
Kvaldt af plågor, och hon vänder
Tårfyldt öga upp mot skyn.

Det är hennes barn som lider,
Hennes älskling plågas, kvider
Af en våldsam feberglöd.
Ångest bor i modrens hjärta,
Och hon ropar i sin smärta:
Gud allsmäktig, hör, jag beder,
Fräls mitt barn utur dess nöd!

Herre böj ditt öra neder,
Fräls mitt barn, o Gud, jag beder,
Tag ej bort min skatt, min tröst;
Låt min bön och vilja råda,
Så att jag med fröjd må skåda,
Huru han mitt stöd skall blifva
Uti ålderdomens höst.

Så hon ber, och snart hon finner,
Huru feberns glöd försvinner,
Och med klara ögon blå
Barnet upp mot modren blickar.
Nu mot barnet mildt hon nickar;
Men den fröjd hon därvid njuter
Kan en moder blott förstå.

* *
*

Barnaårens da'r försvinna,
Snabbt som strömmar de förrinna,
Modrens glädje äfven flyr;
Sonen vandrar bort i fjärran,
Och i synden, skild från Herran,
Han alltmer och mer sig kastar
Ut i vilda äfventyr.

Aftonsol sig sakta sänker,
Än dess gyllne skifva blänker,
Men det mörknar mer och mer.
Dagens strid och oro slutar,
Modren sig mot fönstret lutar,
Spanande utefter vägen,
Om hon ej sin älskling ser.

Nej, o moder, fåfängt spanar
Tårfyldt öga, kanske anar
Tryckta hjärtat någon nöd;
Ty från dryckeslag till cellen
För's din son i mörka kvällen.
Sorgebarn han nu har blifvit,
Han, som skulle bli ditt stöd.

Arma moder, hvarför ville
Du ej lämna Gud din lille,
När dödsängeln kom med bud?
Hade då du lämnat skatten,
Skulle i den mörka natten
Han ej nödgats bo i cellen,
Men i härlighet hos Gud.

Hemmets härd.

Vår värld är stor och mången tror,
Att den är full af fröjd;
Men mången fått allt jordiskt godt,
Och är dock aldrig nöjd.
Hvarthän man går, man aldrig får
Uti vår vida värld
En fröjd så stor, som den där bor
Vid egna hemmets härd.

Det sanning är, hvad Ordet lär:
"Vi äro gäster här
I ökenland", där solens brand
All fägring snart förtär;
Där brist och nöd och sorg och död
Gå fram med eld och svärd;
Men om du tror, förnöjd du bor
Vid egna hemmets härd.

Bland lust och lek man flärd och svek
Får skåda gång på gång;
Det var blott sken, ej trohet ren,
Vid glasens klang och sång.
Men vill du se i väl och ve
Förutan svek och flärd,
En trofast vän, du finner den
Vid egna hemmets härd.

En vansklig fröjd på ärans höjd,
Må andra söka den!
I guldets glans ej nånsin fanns
Den sanna glädjen än.
Är kojan arm, dock kärlek varm
Är mer än allting värd.
Är Gud din vän, du finner den
Vid egna hemmets härd. —

Ett lyckligt hem.

(Till Familjen T. på K:s bruk.)

Bland skogar och dalar en boning jag fann,
Där friden sitt hem hade tagit,
Där kärlekens eld uti själarna brann
Och hoppet sin hydda uppslagit,
Där endräkt och ordning gaf prägel åt allt;
Och om det därute var ödsligt och kallt,
Därinne var varmt för mitt hjärta.

Från strider och stormar man där lefver skild
Och fjärran från bullrande flärden;
Där lär man af honom, som ödmjuk och mild
Steg ned för att upplyfta världen.
Hans kärlek uppfyller de bedjande bröst,
Hans ord gifver ledning, uppmuntran och tröst
Och skingrar all oro och smärta.

När vårsolen lyser och marken är grön
Och bäckarna hoppa och brusa,
Då sjunger en trast liten visa så skön
I skogen, där furorna susa.
Men inne där är ock om vintern konsert,
Ty ungdomen samlats, och muntert det är
I ungdomens gyllene vårdag.

Gud signe beständigt det fridfulla bo,
Han hjälpe de gamla och unga,
Han öke än mer deras kärlek och tro,
Att alla må Herren lofsjunga.
Och när vi till sist skola säga farväl
Från hemmet på jorden, må då hvarje själ
Få samlas i hemmet därofvan.

Brudfärden.

Vid altarrund i bröllopsstund
Jag såg en smyckad brud,
Så ung och skön, med krans så grön,
Och klädd i snöhvit skrud.
En brudgum kär stod äfven där,
Och nu med hand och mund
Han löfte gaf, att till sin graf
Bli trogen sitt förbund.

Sex tärnor små man såg också
I hvita kläders prakt;
Och orgelns ljud går upp till Gud
Med helga sångens makt.
Och solen sken med glans så ren,
På brud inunder pell;
Då höjes bön för bruden skön
I stilla sommarkväll.

Och brudefärd mot hemmets härd
Med lust och glädje far;
Mång' vänlig blick och hälsning fick
Det unga brudepar;
Och bruden ler mot barnen ner,
Som stå vid vägens kant;
Och tiggarn där så lycklig är,
Ty han ju fick en slant.

Hur lycklig är den bruden kär
Uti sin sköna borg;
Där är ej nöd, ej brist på bröd,
Ej sjukdom eller sorg;
I dess gemak bo konst och smak
Och sång och harpolek;
Men snart där kom en främling, som
Var full af list och svek.

Den skalken fin, hvars namn var vin,
Han mannens hjärta tog,
Och makan satt mång' dyster natt
Tills morgontimman slog.
Han stred och föll, hans kraft ej höll,
Och friden flög sin kos;

Nu hennes bröd är sorg och nöd —
Hon är en bruten ros.

Och tiden går. Om några år
En stilla sommarkväll
Jag återfann den arme man,
Då i en dåres cell.
Nu är han död, och utan stöd,
Med hälsa svag och bräckt,
Den unga brud har bytt sin skrud
I änkans sorgedräkt.

Brudgåfvan.

(Med en bibel. Till en brud på bröllopsdagen.)

Till ditt sällskap uppå färden
Under resan genom världen,
Till ett skydd mot synden, flärden,
Tag det helga bibelord!
Göm i hjärtat gyllne skatten,
Drick det friska lifvets vatten,
Så skall midt i själfva natten
Himmelsk frid och fröjd bli spord.

Sorgset hjärta du hugsvalar,
Ty din Frälsare där talar
Om ett rum i himlens salar,
Om en boning skön och ljus.

När din dag är här förliden,
Må du efter korta striden
Finna hvila där i friden
Uti himlens bröllopshus.

På hafvet.

Lugn var böljan, när från hemmets stränder
Seglar'n full af mod sig ut begaf.
Hän han styr mot obekanta länder,
Dit han föres på det vida haf.
Och han är så lugn, så glad i hågen,
Full af framtidshopp och lefnadslust.
Starkt är skeppet, gungande på vågen
Nalkas det alltmera fjärran kust.

Men det mörknar, tunga droppar falla,
Blixtar ljunga, åskan rullar tung,
Stormen ryter, hafvets böljor svalla,
Häpnad, fasa fylla gammal, ung;
Då ur mörkret fram helt plötsligt fjärran
Tindrar klart ett litet vänligt ljus.

Hoppet vaknar, lofvet höjs till Herran,
Ty man räds ej mera stormens brus.

Säg, hvad var det väl som hoppet tände
I det hjärta, som nyss hopplöst var?
Säg, hvad var det, som i mörkret sände
Ut kring hafvet denna stråle klar?
Jo, det var en fyr, som väna händer
Tändt och vårdat, att den lyser så,
Att bland dolda klippor, skär och stränder
Seglar'n ej i mörkret stranda må.

Bild af lifvet, — ty en resa är det
Öfver tidens stormuppfyllda haf.
Emot evighetens stränder bär det;
Men hur mången går ej här i kvaf.
Utan roder och kompass och ankar
Mången tanklös seglare satt ut;
Af och an i otrons natt han vankar.
Skall han lämnas att förgås till slut?

Nej, o broder, skynda dig att rädda
Arme seglar'n från fördärf och död,

Innan syndens vågor hunnit bädda
Ned hans själ i kval och evig död.
Visa honom vänligt väg till hamnen,
Hän till Jesus, som är världens ljus,
Säg att öppen än är fadersfamnen,
Öppet står ännu Guds fadershus.

Uppåt och nedåt.

Solen strålar lika varm
Öfver rik och öfver arm,
Rägnets rika, strida flod
Faller öfver ond och god.

Morgontimmans sköna stund
Har för alla guld i mund,
Aftonstunden, lugn och sval,
Sänkes öfver berg och dal.

Men du måste dagen lång
Känna mödans tyngd och tvång,
Sparsamt är likväl ditt gull
Och din jord — tre skoflar mull.

Du är tryckt af stort besvär,
Kanske du bekymrad är
För en ännu osedd tid,
För en ännu okänd strid.

Fäll ej modet, men håll ut,
Snart är hårda kampen slut,
Segerdagen randas snart,
Molnen skingras, allt blir klart.

Stormar det på lifvets haf,
Hotar allt att gå i kvaf,
Skåda ej på böljan ner,
Framåt blott! Snart hamn du ser.

Skåda uppåt gladt mot höjd,
Blicka nedåt och var nöjd —
Upp till Gud, som ger allt godt,
Ned till den, som mindre fått.

En hjälte.

Jag vet en tapper hjälte,
Som många strider vann,
Fast utan svärd och bälte,
Och ännu strider han.

Från arla morgontimma
Till sena aftonstund
Jag ser hans vapen glimma
I åker, äng och lund.

Han ständigt order lyder
Och kämpar oförskräckt,
Fast ingen orden pryder
Hans slitna kämpadräkt.

Han kämpar för de sina
Med flit och idog hand,
Fast bistra stormar hvina
Kring hem och fosterland.

Min hjälte aldrig knotar,
Blott han har dagligt bröd;
Men fienden, som hotar,
Man kallar brist och nöd.

Hvem kan den hjälten vara?
En drott, en ståtlig jarl?
Ack nej, han är ju bara
En fattig arbetskarl.

Håll ut!

Du, som önskar något göra
För att sprida frid och tröst,
Men som ser att mängdens öra
Än är slutet för din röst,
Tröttna ej, du lilla tunga,
Tala, tala sanning blott;
Kanske hjälper det att sjunga,
Om ock ringa röst du fått.

Du har planer, ädla, höga,
Du vill sprida högre ljus;
Men du ser att mängdens öga
Än är sänkt mot jordens grus.
Du vill stundom fälla modet,
Men det bör du ej, — var man!

Ljuset går ju framåt, tro det!
Solen aldrig vika kan.

Vinternatten uti norden
Är väl stundom kall och lång;
Aldrig såg du dock på jorden,
Att ej dagen kom en gång.
Aldrig morgonsolen hördes
Bedja natten att gå bort;
Solen kom, och mörkret fördes
Till sitt intet innan kort.

Förtalet.

(En berättelse för kvinnor — och för män).

Det var en gång i Rom en kvinna,
Som började sin synd besinna
Och kände som en helig plikt
Att gå till prästen med sin bikt.
Hon ville nu ej mera gråta,
Ty han ju kunde allt förlåta,
Som ofta han förlåtit förr;
Hon därför nalkas prästens dörr.

Hon sakta klappar på och stiger
Med nedböjdt hufvud in och niger
Så vördnadsfullt och faller ner
För korsets bild, där tyst hon ber.
Så bär hon fram sin syndalista,
Från första synden till den sista,

Så hemlig som af hvar man spord,
Begär och tankar, verk och ord.

Dock låg en synd på hennes hjärta,
Som förorsakat sorg och smärta;
Och fast hon tyckte det var skam
Att lägga den för prästen fram,
Hon måste dock till sist bekänna
Den stygga synden, som var denna:
Att med en tunga falsk och hal
Hon ofta sprungit med förtal.

Hon stulit nästans goda rykte,
Det tungt nu hennes hjärta tryckte.
Men inom några ögonblick
Absolution för allt hon fick;
Dock ville prästen henne gifva
Ett litet straff, som kunde blifva
Till varning uppå hennes stig
Att så ej mer försynda sig.

"Gå, dotter", sade han, "gå sakta
Och från förtal din tunga vakta,

Så att du ej förglömmer dig
Och utsår ogräs på din stig.
Tag nu till straff en liten läxa:
Vid vägen vet jag tistlar växa,
Dem skall du rycka upp och dem,
Som äro mogna, tar du hem.

Du deras frö skall noga skaka
Ur blommorna, gå se'n tillbaka
På samma väg och dessa frö
Åt alla håll för vinden strö." —
Hon tänkte: Var det icke värre,
Det straff jag fick? — "Tack, käre Herre!"
Hon utbrast glad och ville gå,
Men prästen tog till orda då:

"Nej, än en sak jag vill påminna
Dig, förr'n du går ifrån mig, kvinna:
Gå nästa dag och samla in
Hvartenda frö med tåligt sinn." —
"Ack, höge Fader", kvinnan sade,
"Det sista straff du på mig lade
Är allt för svårt, jag skulle dö,
Förrän jag funne hvarje frö.

De falla här och där i mullen
I djupa dal'n, på höga kullen,
Och finna dem jag ej förmår:
Dock hoppas jag att nåd jag får."
Och prästen vänligt handen lade
På kvinnans hufvud, då han sade:
"Du ser då, att du ej förmår
Att samla upp de frön, du sår.

Så ock med orden som förklinga,
Du kan dem aldrig återbringa;
Men om du utsår ädla frön,
Så kan du vänta härlig lön;
De ord, som vi i kärlek tala,
Förmå att trösta och hugsvala,
Då onda ord i stället ge
Åt nästans hjärta kval och ve."

Sommartankar.

Det är sommar, solen strålar
Klar och varm på himlafästet,
Ängen full af blommor prålar,
Fågeln kvittrar invid nästet;
Ljumma fläktar smeka kinden,
Krusa insjöns klara spegel,
Och vid stranden börjar vinden
Fylla skeppets spända segel.

Sälla tid, du mig behagar;
Sommar blid, med ljus och grönska
Och med klara solskensdagar —
Hvad kan jag väl bättre önska?
Glad som fågeln vill jag sjunga,
Ljuflig doft lik blomman sprida
Och med hjärta och med tunga
Prisa Herren sent och tida.

Norrlandsminnen.

Stora äro dina verk, o Herre,
Och min själ vill städs besinna det,
Då uti de större som de smärre,
Öfver allt jag skådar dina fjät,
Ser din allmakts hand, din visdoms under
Och din kärlek utan gräns och mått,
Som förljufvar alla lifvets stunder,
Och som sträcker sig till stort och smått.

Dessa tankar på min själ sig tränga,
Då jag ser naturen i sin skrud;
Och min lilla lyra vill jag stränga
För att höja enkla sångens ljud.
Samma ämne förr har tjusat mången,
Högre sång att sjunga gång på gång.
Norrland! Höga Nord, dig gäller sången!
Det är minnets, det är hjärtats sång.

Kastar jag min blick på vredgad bölja,
Som i stormen bryts mot klippans fot;
Ser jag älfvens vågor stranden skölja,
Eller fallet i sitt vilda hot,
Då det stupar nedför branten höga,
För att där i djupet krossas, dö;
Eller vänder jag mitt tjusta öga
Upp mot fjället, täckt med evig snö;

Då det tyckes som om allt mig säger,
Huru svag och ringa mänskan är;
Men också att han, som bergen väger
Med sin hand, dock är min Fader kär.
Och om höjder falla, bergen vika,
Viker ej hans nåd och trofasthet;
Och hans löftesord skall aldrig svika,
Men stå fast i tid och evighet.

Hör jag trastens sång i trädens grenar,
Eller lärkans muntra drill i höjd,
Ser jag lappen med sin hjord af renar,
Hur han med sin ringa lott är nöjd;
Då bör jag ej häller missnöjd klaga,
Om också min väg blir mörk ibland,

Utan allt från fadershanden taga
Och gå glad framåt mot hemmets land.

Skådar jag den mörka furuskogen,
Den så stark i ständig grönska står,
Eller ser jag mannen invid plogen,
Som med idog hand sin åker sår;
Ser jag fiskaren i båt vid stranden,
Huru glad han plockar fisk från nät,
Öfver allt jag ser i nordanlanden
Herrens godhet, makt och majestät.

Därför älskar jag ock dina höjder,
Sköna Norrland, du mitt hjärta fäst;
Uti dig jag njutit många fröjder,
Där jag vandrat, där jag verkat mest,
Där jag stundom plöjde, stundom sådde,
Där jag fiskade också vid strand.
Och fast frost och storm väl stundom rådde,
Kröntes verket rikligt ock ibland.

Från din nejd mig skola ljufligt följa
Många minnen intill lifvets kväll;

Uppå stilla sjö, på stormig bölja
Jag ej glömmer dina krönta fjäll.
Fast ej alla deras namn jag känner,
I min själ stå deras bilder kvar;
Ännu mindre glömmer jag de vänner,
Hvilkas kärlek städs jag njutit har

Sammanringning.

Sabbatsklockans toner klinga
I den stilla morgonstund,
Himlens fåglar gladt sig svinga
Öfver grönklädd äng och lund.
Malmen med sin klara tunga
Och små fåglar alla sjunga:
Kom, o kom! Kom, o kom!
Det är sammanringning.

Öfver allt ses unga, gamla
Tåga upp till Herrens hus,
Där till bön de sig församla
Under sång och orgelbrus.
Kanske du kan sången tyda?
Jag har hört att den skall lyda:
Kom, o kom! Kom, o kom!
Det är sammanringning.

Men till koret ser man vandra
Fram ett lyckligt brudepar;
Löften ge de två hvarandra —
Hör de allvarsfulla svar.
Se, hur röda guldet blänker!
Det är ringen, som han skänker
Åt sin brud, inför Gud.
Det är — sammanringning.

Tålamod.

O broder, som tryckes
Af tvifvel och strid,
Då allting ju tyckes
Förstöra din frid;
Förgäfves, du tänker,
Är allt hvad du gör,
Och modet du sänker;
Se uppåt och hör:

Ej fåfängt du sträfvar
Med spade och plog
Om träget du gräfver,
Det lönar sig nog;
Då steniga jorden,
Förädlad och röjd
En lustgård är vorden,
Till odlarens fröjd.

Ej fåfängt du plöjer,
Ej fåfängt du sår.
Om tåligt du dröjer,
Det kommer en vår;
Då solljus och fröjder
Ledsaga din gång,
Då dalar och höjder
Genljuda af sång.

Så var då förnöjd,
Fast med tårar du sår,
Ty en gång med fröjd
Dina kärfvar du får.
Det korn, som läggs neder,
Skall en gång ge skörd,
Den bön, som du beder,
Skall en gång bli hörd.

Ej fåfängt du strider,
Fast så det ser ut,
Du skall dock omsider
Få seger till slut.
Om också du finner
Dig ringa och arm,

Den trägne dock vinner
Med kärlek så varm.

Så var då beständig
Och fienden slå,
Ty Herren vill än dig
Sin styrka bestå.
Han städse vill vara
Din käpp och din staf,
Vill dig ock bevara
På stormande haf.

Om också du seglar
I motvind ibland,
Där borta sig speglar
Den fridsälla strand.
Fast stundom i dimma,
I mörker och mist,
Du ljusningens strimma
Skall skåda till sist.

Tvänne krukor.

En liten kruka utaf vanligt ler
Blef förd af krukomakarn in till staden;
Hon var ej ensam där, ty snart man ser
På bord vid torget hela långa raden.
Ty det var marknad där och folk i mängd,
Som skulle se och höra, köpa, sälja.
Det gälde nu att vara riktigt slängd
Att kunna pruta och att kunna välja.

Den lilla krukan står på stadens torg
Bland sina likar ock bland andra varor;
Men snart hon känner bitter hjärtesorg —
Se, världen är ju full af dolda faror.
Hon börjar känna sig så fasligt tom —
Det är tyvärr en mycket vanlig sjuka —
Och hård hon tyckte, var dock hennes dom,
Hon var ju dömd att vara blott en kruka.

Och därtill blott en kruka utaf ler,
Så ringa aktad, känd som svag och bräcklig;
Ju mer hon tänker däruppå, ju mer
Hon ser sin samhällsställning rent förskräcklig.
Och ingenting kan skänka henne tröst,
Ej ens en liten lergöks milda toner,
Ej kaffekannan invid hennes bröst,
Fast af fajans med sirliga fasoner.

Nej, tänkte hon, jag måste högre opp, —
Ty äfven krukor kunna stundom tänka —
Där borta är mitt mål, dit står mitt hopp,
Där dessa vackra kopparkrukor blänka.
Hon är ju blott en kruka, hon som jag,
Fast mera blank och starkare måhända;
Hon bör då skydda mig, som ju är svag,
Hon ensam kan min sorg i glädje vända.

Rätt som det var en vänlig landtman kom
Och köpte både ler- och kopparkruka.
Han lägger båda ner och stoppar om
I vagnens låda uti halmen mjuka.
Nu hade lilla narren målet nått
Att bli bekant med stora kopparkrukan;

Nu var ju åter allt så ljuft och godt,
Och botad var den svåra äresjukan.

O, hvad den lilla lerfiguren njöt
Af sitt förnäma sällskap under vägen;
Visst hände det, när vagnen tog en stöt,
Att hon ibland sig kände smått förlägen.
Ty kopparkrukan var så stel och hård,
Ej alls så öm, som önskligt kunnat vara. —
När kopparkrukan kom till bondens gård,
Var hennes sällskap några skärfvor bara.

* * *

Och du, min vän, på världens marknadstorg,
Som fikar efter flärd och fåfäng ära,
Vet att dess glädje ofta byts i sorg;
Låt dessa krukor dig den läxan lära.
Var nöjd att vara på den plats du är;
Det passar ej att knota eller klandra.
Så passar häller ej, det ser du här,
En ler- och kopparkruka för hvarandra. –

Frid och strid.

Det är en lugn och fridfull sommarkväll,
En stilla ro sig sänkt kring dal och fjäll;
Än lyser solen öfver haf och land,
Och vågen vänligt sköljer skär och strand.
Det synes ej ett moln på himlen blå,
Ej kan det väl bli storm och åska då?

På fältet ser man rika skördar stå
Och mogna att i ladan bärgas få.
Vid hamn och verkstad och i bergets schakt
Har bullret tystnat, och i hvarje trakt
Ses flit och välstånd vandra hand i hand;
Man sjunger gladt: Vårt land, vårt fosterland.

Men innan kort det skymmer, sky vid sky
Förmörkar himlen, stormen börjar gny;

Det är orkan, den växer mer och mer,
Och rägn i strida skurar störtar ner.
Se blixtar korsa rymden gång på gång,
Och åskan stämmer upp sin tordönssång.

Nu höres äfven tempelklockans ljud
Kring nejden sända ut sitt sorgebud,
Och ryktet sprides öfver väg och led.
Hvad är det väl? Har åskan slagit ned?
Är elden lös i staden eller hvad? —
Hvi denna sorg, där nyss man var så glad?

Ett bud ger svar: "O ve, det värre är!
Det är ju krig, snart fienden är här;
Hans skaror redan öfver gränsen gått
Och börjat härja både stort och smått" —
Nu är det slut med sällhet, lugn och frid,
Ty "man ur huse" måste ut till strid.

Det höres klagorop hvarthän man går,
Och uppå mången kind man ser en tår.
Farväl det ljuder om och om igen,
Och make skiljs från maka, vän från vän;

Från åldrig moder slites sonen kär —
De få ej se hvarandra mera här.

Hör, stridstrumpeten ger sitt sista bud:
Framåt det lyder, och vid trummors ljud
Marscherar skara efter skara fram
Och lämnar efter sig ett moln af dam.
Beständigt framåt både dag och natt;
Fast foten blöder, ingen får bli matt.

Soldaten trotsar faror, brist och nöd,
Det gäller ju en strid på lif och död;
Han hör i fjärran dåna några skott,
Snart gäller det, det är signalen blott.
Han skådar re'n på afstånd vapenglans.
Friskt mod! Framåt, det blir en blodig dans.

Kanoner bröstas upp och bröstas af;
Hvarthän man ser det är af eld ett haf.
Se byar brinna, folket måste fly,
Dess hemska rop man hör bland vapnens gny;
Gevärens salvor smattra, och man ser
Hur här och där en kämpe faller ner.

Stridshästen gnäggar, frustande och varm —
Allt vildare blir striden och dess larm,
Och härarna sig närma mer hvarann;
Nu gäller det att kämpa man mot man —
Det blef en häftig strid, ett blodigt slag;
Dock tog den slut, den hemska stridens dag.

* * *

Bland kämpar, fallne under stridens storm,
Där ligga tvänne, hvilkas uniform
Ej lika är, hvaraf man finna kan
Att nyss förut de kämpat mot hvarann.
Den enes rock var röd, den andres blå,
Nu döende de voro båda två.

De hade ej hvarandra känt förut,
Men det var krig — de måste ju gå ut
För att med kulor, svärd och bajonett
All världen visa hvem som hade rätt.
Som många andra hade dessa två
Nu lyckats hvar sin fiende att slå.

Men uti dödens dunkla ögonblick
Ett bönerop från båda läppar gick.
De hade samma lösen: Jesu namn!
Och slötos hjärtligt i hvarandras famn.
Nu funno båda två, fast sent det var:
De voro bröder, — barn af samma far. —

Sångens makt.

Har du märkt någon gång,
Då du sjöng någon sång
Eller hörde dess klingande ljud,
Hvilken ande som sam
Uppå tonvågen fram;
Var det ej som en ängel från Gud?

Sorgen tryckte ditt bröst
Och då saknade tröst,
Du var ensam i suckarnas dal.
I ditt hjärta var sår
Och i ögat en tår,
Allt omkring dig var mörker och kväl.

Men din harpa du tog,
På dess trängar du slog,

Kanske först uti moll ett ackord,
Och ditt klagande *ack!*
Snart förbyttes till *tack!*
Och din öken till skön rosengård.

Nu du sjöng så förtjust,
Allt var åter så ljust,
Knappt du själf visste hvarför och hur.
Du dig fann i Guds vård,
Och ditt nästa ackord
Blef ett klingande, jublande dur.

Du var åter förnöjd,
Uti hjärtat var fröjd,
Och du kunde ej tiga med den.
Därför sjöng du en stund
Och, lik fågel i lund,
Snart du lockade sång från din vän.

Nu han sjöng, han också,
Snart man hör båda två
Stämma upp i en älsklig duett;
Utan pjunk, utan flärd,

Vid den husliga härd,
Eder sång ljöd så enkel och nätt.

Öppnar templet sin famn,
Då i Frälsarens namn
Man församlas att dyrka sin Gud,
O, hur ljufligt att då
Med församlingen få
Stämma in uti sångernas ljud.

Att på tonernas våg
Kunna rikta sin håg
Upp till honom som bor uti höjd;
Att i glädje och sorg
Hafva Gud till sin borg
Och i honom allena sin fröjd.

Sist, då striden är slut
Och du här sjungit ut —
Svanesången förklingar och dör —
Må då du, må ock jag,
I en skönare dag
Få instämma i änglarnes kör.

I sågen.

(Ur ett födelsedagspoem till sågverksägaren R. i S.)

Hur hastigt fly ej våra år,
Vår lefnadstid så fort förgår,
Dess dagar stundom mulna, stundom klara,
Från oss bortfara.

Som skogens träd på älfvens våg
De föras nedåt till din såg,
Se hur de knuffas fram i alla väder,
Att sist bli bräder.

Så få ock vi en stöt ibland
På vägen emot hemmets strand;
Väl få vi äfven stundom riktigt plågas,
Och söndersågas.

Men hvad gör det, om här en tid.
Vi hafva möda kamp och strid;
Ej blir ett träd förädladt uppå vågen —
Nej, först i sågen.

BIBELBILDER.

Ett heligt rum.

Hvar finnes väl ett heligt rum,
Hvar ljuder evangelium,
Det heliga och klara?
Hvart skall jag gå att dyrka Gud,
På det jag må hans helga bud
Uti min själ bevara?

O, själ, som trängtar efter ljus
Och längtar efter "Herrens hus"
Att där få honom dyrka;
Ack vet, att öfver allt han bor,
Och där en själ på honom tror,
Där finnes ock en kyrka.

Ett heligt rum, hvar fins det väl,
Om icke där en trogen själ
Med Jesus är allena?

Ett heligt rum, en himlens port
Du finna må på hvarje ort,
Där du kan Herren tjäna.

Ett heligt rum du finna skall
I Betlehem, i ringa stall,
Där ärans konung tronar.
Fast ingen prakt du där kan se,
Guds änglar honom hyllning ge,
När himlasången tonar.

Ett heligt rum, du finner det
Uppå den väg, där Jesu fjät
Du här på jorden skådar;
I båten, invid hafvets strand,
På bergets höjd, i ökenland,
Han dig sin frälsning bådar.

Ett heligt rum, en himlens port
Du finner en på hvarje ort,
Där han sitt órd förkunnar;
I templet eller ringa sal,
Bland skaror eller ringa tal
Han öppnar lifvets brunnar.

Ett heligt rum din själ skall bli,
När han sitt tempel får däri
Och dig från synd får rena;
Han drifva vill den starke ut,
På allt hans välde göra slut.
Han kan det, han allena.

Ett heligt rum du får då sist,
Där bortom grafvens port förvisst,
I fridens sälla boning;
Där skall du sjunga utan brist:
Pris ske Guds Lamm, min Jesus Krist,
Som blifvit min försoning.

På Tabor.

(Vid ett nykterhetsmöte.)

Upp på Tabors ljusa höjder
Vandrar Mästarn med de tre;
Petrus, Jakob och Johannes
Att hans härlighet få se,
Se hans anlet härligt stråla;
Hvit som snö hans klädnad var,
Så att ingen kunnat måla
Sådan färg, så skär och klar.

Himlagäster där de skåda:
Gäster från de sällas land,
Moses och Elias, båda
Följas åt till jordens strand,
För att tala med "Profeten"
Om hans lidande och död

Och hur sedan härligheten
Skulle ända all hans nöd.

Hänryckt Petrus sig befinner,
Fri från möda och besvär;
Ingen nöd där honom hinner.
"Låt oss bygga hyddor här",
Så han talar, dock han skänker
Ingen hydda åt sitt namn;
Men åt Herren, ty han tänker;
Jag får hvila i hans famn.

Dock, än är ej tid att hvila,
Mödan är ej slutad än;
Ned från berget må du ila,
Blott du följer Frälsaren.
Folket väntar, re'n en skara
Där vid bergets fot man ser;
Kanske du till tjänst kan vara,
Vid den nöd, som där sig ter.

Glada ljuda jubelropen,
Vördnadsfull är hälsningen.

Se, då skyndar där ur hopen
Fram en man till Mästaren.
Ödmjukt sina knä han böjer,
Fruktar ej för hot och hån,
Hjärtats bönerop han höjer:
"Herre, fräls min ende son".

"Af en ande kvald han kvider,
Ofta plågad, ofta fäld;
Nöd och smärta då han lider
Än af vatten, än af eld.
Dina lärjungar ej kunnat
Slita dessa mörkrets garn,
Men om det är dig förunnadt,
Herre, hör mig, fräls mitt barn!"

"O, du otros-släkte vrånga,
Skall jag längre lida dig
Och din nöd med synder många?
Haf den unge fram till mig!
Anden vill jag strax utdrifva,
Som så honom plågat har,
Frisk och fridfull skall han blifva
Återgifven till sin far.

Om den äkta tron I ägen,
Blott som senapskornen små,
Och till berget då I sägen:
Häf dig upp! så sker det så,
Det i hafvet sig skall kasta.
Dessa ord till hjärtat tag;
Men det fordras bön och fasta,
Mot en nöd af detta slag."

* * *

Vi behöfva samma vapen,
Ock mot nöd af andra slag,
Icke minst mot dryckenskapen,
Som vi tänka på i dag.
Må vi, liksom mannen, hasta
Fram i bön till Frälsaren;
Och sig bergen skola kasta
Ur vår väg i hafvet än.

Den förlorade sonen.

Från mitt hem, mitt barndomstjäll,
Från min faders hus,
Gick jag bort, så glad och säll —
Världen var så ljus;
Och den väg, framför mig låg,
Glänste klar som gull;
Hvarje berg och höjd jag såg
Var af skatter full.

Af min faders rika hand
Jag min arfslott fick,
Och mot fjärran, okändt land
Jag från hemmet gick;
Fri från band jag ville bli,
Löst från hvarje tvång;
Nu jag var så rik, så fri,
Fröjdfull var min sång.

Och med hvarje dag som gick
Längre drog jag bort;
Världens prakt jag skåda fick,
Men dess fröjd var kort;
Och mitt öga blef ej mätt,
Själen aldrig nöjd,
Fast jag sökte på allt sätt
Njuta världens fröjd.

Landets valspråk lärdes snart:
"Sjung, var glad och njut!"
Och i syndens vilda fart
Snart mitt arf tog slut.
Dyster, mörk blef nu min lott
Midt i världens brus;
Ty dess fröjd var tomhet blott
Irrbloss var dess ljus.

Hungersnöd i landet blef,
Liksom ofta förr;
Hungerns kval mig arme dref
Bort till andras dörr.
Men, hur knappt och ofta hårdt
Var mitt tårebröd!

Och ju längre jag gick bort,
Större blef min nöd.

Uti vild och ödslig trakt
Mången dag jag gick,
Sörjande uppå min vakt,
Med en tårfyld blick.
Inga vänner nu som förr,
Inga smickrets ord
Hördes mera vid min dörr
Och kring dukadt bord.

Utaf sorg och hunger tärd,
Ett förloradt barn,
Gick jag där, af frestarn snärd
I dess hemska garn.
Mörk min väg, och mörk den dag,
Som framför mig låg.
Jorden mistat allt behag,
Ty blott nöd jag såg.

Då till mig en tanke flög,
Lik en blixt från skyn,

Och en tafla fram sig smög
För min tjusta syn:
Fadrens hus framför mig låg
Som i forna da'r;
Fader, broder, hem jag såg, —
Allt, ja allt var kvar.

Då jag tänkte: Har jag ej
Än en älskad far?
Skall jag här förgås? O, nej!
Än hans hus är kvar;
Där har dagakarlen bröd, —
Kan jag tjänst blott få
Hos min fader, ingen nöd
Skall jag lida då.

Tänkte, då jag hemåt gick,
Uppå enslig stig:
Månne han, i sådant skick,
Ej förskjuter mig.
Fattig, naken, som jag är,
Och med sargad fot,
Skall han väl, den fadren kär,
Dock ta' mig emot?

Hemmet snart framför mig låg,
Fruktan byts i hopp;
Fadren mig i fjärran såg,
Och han mot mig lopp.
Snart jag slutes till hans bröst,
Han mig kysser ömt;
Och det ger mig högre tröst,
Än jag nå'nsin drömt.

„Jag har syndat inför dig
Och för himlens höjd!
Ej din son jag kallar mig,
Men vill vara nöjd,
Om en plats jag blott kan få,
Tjänande för bröd.„
Så jag ödmjukt sade då
I min stora nöd.

Då, med salig fröjd och skam,
Jag förvånad hör:
„Tagen högtidsklädnad fram;
Nu man fröjdas bör.
Gödda kalfven, slakta den,
Ty min son jag har,

Han har nu fått lif igen,
Som förlorad var.“

Och på handen fick jag ring,
Sargad fot fick sko.
Nu jag saknar ingenting,
Hemma får jag bo
Hos min egen fader kär;
Vandrar i hans bud.
Jag hans eget barn nu är,
Fadren är min Gud!

I röfvarehänder.

Härlig, skön låg kungastaden,
Uti morgonoffrets stund;
Daggens perlor prydde bladen,
I olivers dunkla lund.
Uppå gatorna och torgen
Allt var tyst och stilla än,
Men från helga tempelborgen
Rökmoln steg mot himmelen.

Solens strålar mildt förgylde
Tempeltinnar, torn och berg;
Ljufva blomsterdofter fylde
Nejden, klädd i vårens färg.
Sakta porlar Kidronsbäcken
Genom fridfull blomsterdal;
Och nu klingar där i häcken
Sång af vaknad näktergal.

Hvem förmår att rätt beskrifva
Denna plats så dyr och kär,
Hvem vill sig ej hit begifva,
Fröjdas, hvila, njuta här;
Mångbesjungna Zions stjärna,
Helga stad, Jerusalem;
Uti dig jag ville gärna
Bygga bo och ha mitt hem.

Men fast jag i dig får skåda
Mycket härligt, ljuft och godt,
Ser jag öfver dig ock råda
Mänsklighetens skrifna lott:
Uti arbete och möda
Måste du försörja dig;
I ditt anlets svett dig föda
På din tunga vandrings stig.

Bort mot stadens port helt sakta
Ensam vandrar någon där,
Och de män som porten vakta,
Fråga honom hvart det bär.
"Jag till Jeriko skall fara,
Till den palmbevuxna stad;"

Så han höres vakten svara
Och går oförskräckt åstad.

Ständigt framåt ses han ila,
Och när middagstimman slår
Skyndar han att finna hvila
Under skuggrik sykomor;
Och när aftondaggen stänker
Pärleskatt på jorden ner,
Han på barn och maka tänker,
Och till Gud för dem han ber.

Så till ro han sig begifver,
Men vid nattens fjärde väkt
I sin hvila störd han blifver,
Då han finner, helt förskräckt,
En beväpnad röfvarskara
Smyga fram från bergen där,
Och han märker nu den fara
Hvaruti han kommen är.

Snart har röfvarskaran tagit
Allt, som mannen med sig har,

Se'n till sårs man honom slagit,
Kvidande han lämnas kvar
Uti öknen att förblöda
Utan hjälp och utan vård;
Se, hans blod i strömmar röda
Färgar ökenklippan hård.

Nu han är om hjälp förlägen,
Men en präst han komma ser
Af en händelse den vägen
Färdandes mot staden ner.
Fröjdas! Räddning nu är nära
Herrens tjänare det är —
Skulle han ej hjälp beskära,
Han som helga dräkten bär!

Men o ve, förbi han rider,
Skänker icke ens en blick
Åt den arme, där han kvider, —
Ingen hjälp den slagne fick;
Men långt borta där på vägen,
Synes någon komma hit;
Arme man, om hjälp förlägen,
Hoppas — det är en levit.

Vemodsfull den slagne höjer
Mot leviten sorgsen blick,
Full af bön, men han ej dröjer,
Nej, förbi han äfven gick.
Väl en hastig blick han kastar
På den slagne, men ej mer.
Vägen fram han åter hastar,
Snart man honom icke ser.

Män med lärdom, vett och snille
Offer, böner, verk och nit
Ej den slagne hjälpa ville,
Men se där en samarit
Rider fram och stiger neder
Ömt förbindande hans sår;
På sin ök han plats bereder
Och härberget snart han når.

Samariten troget skötte
Sårad främling som sin vän.
Säg, hvarför han så bemötte
Juden, denne främlingen?
Ännu mera, då på färden
Nästa dag han sig beger

Tvänne mynt han lämnar värden,
Lofvande att gifva mer.

"Gå, och gör du sammaledes",
Ljuder ännu Mästarns ord.
Ofta ser du, huruledes
Äfven i vår höga nord
Mången man i röfvarhänder
Fallit och förlorat allt;
Och om du ej räddning sänder
Skall hans hjärta snart bli kallt.

Ynglingen går ut i världen,
Bort från barndomshemmets frid;
Ensam är han uppå färden,
Obekant med lifvets strid;
Lätt han finner glada vänner
Och till bräddad bål det bär;
Men den unge icke känner,
Att en röfvare det är.

Se, de starke männen vackla,
Deras styrka tagit slut;
Och förnuftets klara fackla
Under ruset slocknar ut;

Mänskan, till Guds afbild ämnad,
Under djuret sjunkit ner;
Skall den fallne där bli lämnad,
Finnes ingen räddning mer?

Se, hur dryckenskapen röfvar
Från sitt offer gods och guld;
Plågar, sargar och bedröfvar
Moder, barn och maka huld.
Se, hur djupa såren blöda,
Se, hvad nöd som än är kvar,
Se, hvad döende och döda
Dryckenskapen lämnat har.

Upp, tag vara på din broder;
Verka medan dagen är.
Rädda sonen åt sin moder,
Maken åt sin maka kär.
Må du likna samariten,
Från allt agg och högmod fri;
Ej som prästen och leviten
Gå den slagne stolt förbi.

David och Goliat.

Till strid, till strid trumpeten kallar
De filisteers kämpahär!
Hör vapenbrak, hör stridsrop skallar,
Mot Israel till strids det bär.
Men Saul och hans män sig samla,
Från berget höres deras rop,
Och höga, låga, unga, gamla
Gå fram mot fiendernas hop.

Då från de filisteers leder
Den kämpen Goliat trotsigt går;
Mot Sauls här han tågar neder,
Där stolt och smädande han står.
Uppå hans hufvud hjälmen blänker,
På armen sköld och svärd i hand,
Hvarmed i öfvermod han tänker
Besegra Sauls folk och land.

Han frågar fräckt: "hvad vill det säga
Att de till strids ha rustat sig?
Kan Saul någon kämpe äga,
Som vågar träda fram mot mig?
Kom då, och den som seger vinner
Han skall få härska, stolt och fri;
Men den som nederlaget finner,
Blir dömd till nesligt slafveri."

Nu David, yngst bland Jesses söner,
Som vaktat nyss sin faders hjord,
Får höra kämpen, men han röner
Alls ingen fruktan för hans ord;
Nyss ned han kom till Sauls läger
Och ned till sina bröder tre,
Ty Isai, hans fader, säger:
"Gå ned min son och till dem se."

Nu börjar Eliab honom banna:
"Hvi har du lämnat öknens frid
Och dina får, för att få stanna
Vid hären och bese vår strid?"
Men David svarar fromt och stilla,
Då tyst han lyssnat har till allt:

"Hvad har jag väl då gjort för illa,
Är icke detta mig befallt?

Från Saul får ett bud man höra,
Att den, som Goliat mäktar slå,
Skall mycket rik och stor han göra,
Och skattefrihet skall han få;
Ja, härskarn vill sin dotter gifva
Åt den, som kämpen dräpa kan;
Hvem vill nu rik och lycklig blifva?
Hvem vill ej bli en mäktig man?

Nu David hör's till Saul tala:
"O Konung, lyssna dock till mig!
Si, jag vill kämpen snart betala;
Må intet hjärta frukta sig." —
"Du är en yngling", kungen svarar,
"Som icke kan en hjälte slå;
Det klokast är att du dig sparar
Tills du kan mera krafter få."

Men David svarar: "mig ju Herran
Från björn och lejon frälsat har;

Han ej i dag från mig är fjärran,
Mot kämpen är han mitt försvar.„ —
Det talet kungens hjärta gläder;
Han säger: "gå åstad i frid!"
Och David kläds i Sauls kläder;
Men han är icke van därvid.

Han lägger af sin rustning tunga
Och säger: "jag kan icke gå."
Så tar han jämte staf och slunga
Ur bäcken några stenar små;
Så väpnad fram han modigt tågar
Mot kämpen, den han rustad ser,
Som hånfullt efter David frågar,
Och honom bannar och beler.

Än far han fort att David smäda:
"Är jag en hund? du har ju staf;
Snart skall min fot din hals beträda
Och markens rofdjur bli din graf."
Men David talar: "jag ej rädes,
Fast du har svärd ock sköld och dolk;
Ty Herren, som af dig försmädes,
I dag ger seger åt sitt folk.

Ja, Herren Gud, som vi åkalla,
Skall gifva dig uti min hand;
Ditt hufvud skall för svärdsegg falla,
Det spörjas skall i alla land.
Din kropp skall fåglars föda blifva;
Så ock de filisteers här,
Att alla folk må äran gifva
Gud Zebaoth — hans segren är."

Och kämpen med sin rustning tunga
Går fram med hållning stolt och fast;
Men David fattar sten och slunga;
Han slungar, och med första kast
Far stenen in i jättens panna,
Och ned han föll, som han var värd;
Nu Davids ord han fick besanna:
Hans hufvud föll för eget svärd.

* * *

Men, fastän Goliat då blef slagen
Och fast hans hufvud fallit har,
Vi ha ännu på denna dagen
En sådan jätte bland oss kvar.

Den jätten heter dryckenskapen,
Som vill oss alla nederslå;
Hvem vill då icke fatta vapen
Och ut med oss i striden gå.

Kom bröder, upp att manligt strida,
Och segerlönen skall bli vår.
Hör dryckenskapens offer kvida;
Se nöd och brott och blod och sår.
Vår Gud och Konung vill bekröna
Oss med sin nåd, som han har sagt,
Och efter stridens slut oss löna
Med ära, härlighet och makt.

Tidens tecken.

(Luk. 21: 28.)

Himlen mulnar, mörka skyar draga
Fram på fästet, nyss så ljust och klart,
Allt på jorden tyckes sucka, klaga;
Säkert stundar något underbart;
Krig och örlig omkring jorden rasa,
Rike emot rike rustadt står.
Hungersnöden sprider död och fasa,
Pesten följer ock dess hemska spår.

Hvadan denna oro uppå jorden,
Denna kamp och strid så underbar?
Månne det ej gäller nu de orden
Herren Jesus en gång talat har.
Få vi icke vänta, tro och hoppas
Att han kommer snart, vår brudgum kär,

Se vi ej att fikonträdet knoppas
Och att sommaren för handen är?

Jorden bäfvar, hela städer ramla,
Hafvets vågor bullra i sitt lopp;
Israel har börjat sig att samla
Till sitt fosterland, sitt framtidshopp;
Skall det fåfängt vänta sin Messias,
Har han glömt sitt löfte till sitt folk?
Nej, det skall ännu en gång befrias
Ur sin träldom och bli fridens tolk.

Mängden nu, liksom i Noe dagar,
Lefver blott för världen och dess fröjd;
Äter, dricker, gör hvad den behagar.
Men är aldrig lycklig, aldrig nöjd.
Skall ock floden nu från jorden sopa
Alla som förakta Herrens bud?
Må vi kärleksfullt till dessa ropa:
Sen på tidens tecken, flyn till Gud!

Må ock vi af dessa tecken lära
Vaka, bedja, icke glömma bort

Att hans uppenbarelse är nära,
Lyftom blicken, nödens dag är kort!
Vår förlossning nalkas, pris ske Herran!
Kristus, vår Förlossare, är när.
Snart han kommer, då från striden fjärran
Få vi evigt blifva där han är.

(1876.)

Si, han beder!

Si, han beder, ödmjuk vorden
Är den stolte farisén,
Saul slagen, böjd till jorden,
Bländad af Guds klarhets sken.
Han, som ville andra binda,
Själf är bunden bland de blinda,
Till dess Ananias säger:
Käre broder, haf din syn!

Si, han beder, snart skall Herran
Gifva svar på hjärtats bön,
Kasta alla sorger fjärran,
Och en lott så ljuf och skön
Jesus skall åt honom skänka
Högre än han kunnat tänka:

En apostel han skall blifva
Och få härlig nådelön.

Si, han beder! Herren svarar
På hans bön med välbehag
Och sin kärlek uppenbarar,
Då på natten följer dag.
„Du skall gå dit jag dig sänder,
Ut till hednafolk och länder
Och för fallen värld förkunna
Om Guds faders hjärtelag.

Gå, gif synen åt de blinda,
Du som själf var blind en gång
Och de sargade förbinda
Vända deras sorg i sång.
Till min tjänst jag dig utkorat
Fast du mina lemmar sårat;
Du skall för mitt namns skull lida
Fångenskap och pröfning mång.“

Så en röst till Paulus talar
Då han i Damaskus ber;

Men ännu till jordens dalar
Herrans ögon skåda ner.
Och hvarhelst det finns ett hjärta,
Som är tryckt af synd och smärta,
Blott det heter: "Si han beder",
Herren snart sin hjälp beter.

Blind och seende.

(Joh. 9: 13—34).

Lugn står han där; och från hans ögon klara
En eld af himmelsk frid man flamma ser;
Och otrons tvifvel, fiendernas skara
De kunde ej hans syn fördunkla mer.

Han hade varit blind och fordom fick han
Af mången vänlig vandrare en slant;
Men nu han såg och liksom andra gick han
Och tiggde ej som förr vid vägens kant.

Han förr var blind, då mången nogsamt kände
Den arme tiggarn, som vid vägen satt,
Men Jesus kom och ljus i ögat tände;
För världens ljus förgick den mörka natt.

Ja, Jesus kom och mannens ögon smorde,
Han tvådde dem, och mörkret strax försvann;
Den store Läkaren helbregda gjorde
Den arma själ som dubbelt ljus nu fann.

Han är nu lycklig, öppet han bekänner:
"Förr var jag blind, men ack, nu kan jag se!"
O, stora under! Fiender och vänner
Försöken alla denne Läkare!

Änkans skärf.

Fattig var hon, arm och ringa,
Änkan där vid templets port;
Kunde intet offer bringa
Som för världen syntes stort.
Rika gåfvor andra lade,
Ty de hade mycket fått,
Men den stackars änkan hade
Tvenne små denarer blott.

Men det stora här försvinner
Och det lilla blir så stort,
När i hjärtat kärlek brinner;
Änkan blott ett offer gjort.

Andra utaf öfverflödet
Gåfvo silfret, hårdt och kallt;
Hon gaf slanten spard till brödet,
Det var guld ty hon gaf allt.

VID VATTUBÄCKAR.

Vattendroppen.

Sköna droppe, underbara
Diamant bland jordens grus;
Dig jag älskar, pärla klara,
Full af hälsa, lif och ljus.
Då på grönklädd äng du blänker,
Lif du falnad blomma bär,
Och uti den dryck du skänker,
Intet gift förborgadt är.

Källa klar, underbar,
Hälsa och lif uti dig du har;
Källa klar, underbar,
Ständigt du blifver hvad förr du var.

Vandrar'n, trött af ökenfärden,
Längtar fram till källan klar;
Så mitt hjärta, trött af världen,
Blott i Gud sin källa har.

Och när tidens kval och smärta
Stundom nederslå mitt mod,
Finner städs mitt arma hjärta
Tröst i nådens hälsoflod.

Källa klar, underbar,
Hälsa och lif uti dig du har;
Källa klar, underbar,
Ständigt du blifver hvad förr du var

Mordängeln.

I nordens söner, som bo och bygga
I Svithiods gamla besjungna land,
I hafven länge fått sitta trygga,
I lugn och skygd under Herrens hand.
Fast krigen rasa kring hela jorden,
Dock krigets fasa ej nått till norden;
Af yttre våld synas inga spår
På nära nittio fredens år.

Den jord du odlat, de fält du plöjde,
Den säd du sådde med idog hand,
Du själf fått skörda, om än det dröjde,
Och skörden blef ej så klen ibland.
Från skogens jättar och bärgens schakter.
Från söderns slätter och nordens trakter,
Välsignelse uti rikligt mått
Från all välsignelses Gud du fått.

Hvem undra må, om du under åren
Församlat skatter af gods och gull,
Och om än tiden har nöd i spåren,
Du framåt blickar förtröstansfull.
De magra år dig väl sätta lärde
Uppå de feta tillbörligt värde,
Att icke oviss, som en gång förr,
Du nödgas tigga vid grannens dörr.

Hvem må förvånas, om hela landet
I allmänt välstånd har vuxit till,
Och därför folket ej heller fann det
Af nöden vända det ryggen till.
Åt fjärran länder så mången vände,
Men ännu händer, hvad fordom hände,
Att mången son lider brist och nöd,
Fast fadershuset är fullt af bröd.

Nog är väl skäl att man här skall finna
En ymnig skatt utaf tro och dygd;
Att kärlekselden må lifligt brinna
För Gud och konung och fosterbygd;
Att redligheten och dygden aktas,
Och lastbarheten som synd betraktas;

Att det är svenskt, att man fruktar Gud,
Men ej att fräkt kasta bort hans bud.

Dock se, jag liksom från drömmar vaknar,
Är det väl dikt eller verklighet?
Det är så mycket som här jag saknar,
Men nöd jag finner i myckenhet.
I höga borgen, i låga kojan
Jag skådar sorgen, jag skönjer bojan,
En sorg så bitter, en boja tung
För rik och fattig, för gammal, ung.

Det är mordängelen — dryckenskapen,
Hvars svarta vinge far fram med makt.
I köld och hetta han tar sitt vapen,
Och ilar hän öfver nordlig trakt.
Längst bort från söder till norr och öster
Han allt föröder, trots tusen röster
Mot honom höjas, han stannar ej
Uti sin mördande färd, o nej!

Följ med ett stycke de hemska spåren,
Där denne mordängel fram har gått;

Den unge mannen, de gråa håren
Han ganska ofta till byte fått.
Se in i staden, hvarthän du vänder,
Bland långa raden af hus, det händer,
Att «uti hvarje är någon död«
I dryckenskapens och syndens nöd.

I låga kojan så nöjda bodde
Det gamla par med sin ende son;
Gudsfruktan, kärlek och frid där rådde,
Men nu alltsammans flytt därifrån.
Ty skalkar lockat — han lät sig dåra;
Nu re'n han plockat de frukter svåra,
Och inom fängelsets dystra hus
Han nu får ångra sitt första rus.

Ej blott i kojan mordängeln träder;
Nej, till den rike han äfven når;
Till den, som titlar och rang bekläder,
Så väl till den, som i trasor går.
Ja, brännvinskungen och vinpatronen,
Och tiggarungen och fattighjonen
Han dräpa vill, om han får — enhvar,
Som icke «blod på sitt dörrträ« har.

Der hörs i landet en röst, som ljuder
Så disharmonisk och full af hån;
Som ung och gammal att dricka bjuder,
Ty "mycket godt kommer därifrån".
Tolf millioner af brännvinsskatten,
Och fångransoner af bröd ock vatten,
På den affären blir mången rik —
Dock flera tiggare, flera lik.

Skall bröllop stånda och kransen viras
Kring brudens panna, nåväl, en skål!
Skall barnet döpas, skall julen firas,
Hvad är väl nödigt, om ej en bål?
Skall band man knyta och tvister glömma,
Det får ej tryta att glasen tömma.
Men ofta stod ej förbundet fast,
Ty tvisten börjar och bandet brast.

Skall tal man hålla på högtidsdagen,
Hvartill man orsak kan ha ibland,
Det är då visst, som det stod i lagen,
Att det bör ske just med glas i hand.
Och skall man kungen sin hyllning bringa,
Är man ju tvungen med glasen klinga.

Det är dock endast en sed, som har
En hednisk prägel från forna da'r.

Så låt då hedningen gå sin bana,
Om han i striden ej följa vill;
Men är du kristen, har korsets fana
Du en gång svurit, så se då till
Att städs dig vakta för ondt exempel,
Din kropp betrakta som Herrens tempel,
Hvad ondt dig synes med allvar fly
Och backitjänsten af hjärtat sky.

(1872.)

Lilla Emmas klagan.

"Så mörk och kall är kvällen, hu jag fryser!
Jag önskade jag hällre vore död
Och finge bo där klara stjärnan lyser,
Ej mer jag då behöfde lida nöd;
Här får jag gå uti så slitna kläder,
Att nätt och jämt jag utaf dem är skyld;
Får likväl vandra ut i alla väder,
Men därför är jag också så förkyld.

Därhemma uppå kammar'n mamma ligger
Så sjuk och svag med mina syskon små,
Och fast jag går hvar dag åt sta'n och tigger,
Så vill det likväl oftast ej förslå;
Ty stackars pappa är sin vana trogen:
Om han ibland förtjänar sig en slant,

Så lämnar han den oftast uppå krogen,
Där till och med min bibel står i pant.

Den vill i morgon jag gå in och lösa
För slantarne, jag fick utaf fru L.
Jag eljes frestas kan att dem förslösa
På pepparkakor eller karamell.
Nu vill jag gå mig varm, snart är jag hemma,
Ty redan ser jag lampan tindra där."
Och sedan lägger sig den stackars Emma
Med bönen: "Gud, som har små barnen kär."

Men ur sin ljufva slummer snart hon störes
Och reser sig ifrån sin hårda bädd.
"Hvad är för larm, som där på gatan höres?"
Hon frågar sig, i det hon lyssnar, rädd.
Bland gräl och svordom tycker hon sig höra
Sin pappas tunga steg och hesa röst;
Hans stämma smeker dock ej hennes öra,
Den ger ej hennes sorgsna hjärta tröst.

Snart slumrar hon igen och vaknar åter,
När morgonsolen re'n på fästet står;

Och se'n hon söft sin lilla bror, som gråter,
Som vanligt med sin korg till sta'n hon går.
Men aldrig höres hon med glädje sjunga,
Nej, ofta syns i ögon blå en tår.
Hon suckar då: "ack, äfven för den unga
Kan sorgens börda stundom vara svår!"

* * *

Jag mången afton sedan tyckt mig höra
Det arma barnets dystra klagosång.
Jag frågat mig: hvad månne är att göra?
Och vill så fråga äfven denna gång.
Skall brännvinsfloden ännu längre kasta
Sin mörka våg uppå vårt sköna land,
Skall synd och skam ännu vårt folk belasta
Med dryckenskapens hårda träldomsband?

Se i den koja, där de fordom bodde
De två, som lofvade hvarandra tro:
Hvad trefnad, kärlek, fröjd och frid där rådde
Uti det lilla, men dock egna bo!
Nu allt är flytt, och makan djupt begråter
Den ljufva tid, som lik en dröm försvann;

Ty maken, fadren, väntas fåfängt åter.
Och, frågar du måhända, hvar är han?

Kom, följ mig till det stora, hvita huset —
Med sina många rum och fönster små.
Fast det är dystert där och sparsamt ljuset,
En blek gestalt ses fram och åter gå.
Uti hans hjärta tviflets stormar rasa,
Och från hans läppar ljuda dessa ord:
"O, hvar är ve, sorg, klagan, kif? o fasa:
Där dryckenskapen öfvas — sår och mord."

Se denna mörka tafla och besinna,
Att den är sorglig, men så sann likväl.
O säg, skall mörkrets makt väl seger vinna
Och sända nöd och död åt kropp och själ?
Nej upp, I kämpar, höjen modigt fanan;
Framåt, till seger gå vi hand i hand
I slutna leder på den ljusa banan
För nykterhet uti vårt fosterland!

Vår fiende han heter dryckenskapen,
I gröfre som i finare gestalt.

Vi sluta icke fred, ej fälla vapen,
Förr än vi vunnit seger öfver allt:
Från Ystad och långt upp till Haparanda,
Och segern måste blifva absolut.
Upp därför, man ur hus, kom oss tillhanda
Med makt och vapen, — förr blir kriget slut.

Det onda trädet.

(Matt. 3: 10.)

Det växer uti Sveriges rike
Ett jätteträd förutan like,
Med väldig stam så stolt det står.
Dess rötter sträckt sig djupt i jorden
Och bäst det trifves uti Norden;
Det vuxit där mång' hundra år.

Bland Norrlands fjäll och ödemarker
Såväl som uti Söderns parker
Det odlas än och trifves väl;
Det skyddadt är af själfva staten,
Af millionären och magnaten
Som ock af tiggare och träl.

Det växer på de ljusa höjder,
Där rike man har sina fröjder,
Där bildning, konst och snille gro;
Det växer óck i låga dalen
Bland hungern, plågorna och kvalen,
Ja mest, där nöden har sitt bo.

I fordom tid dess krona sträckte
Sig högt mot sky, och gånget släkte
Sökt svalka där mot solens glöd;
Och ännu höras gamla, unga,
Det trädets gyllne frukt besjunga,
Förglömmande därvid sin nöd.

Man sjöng dess pris i gyllne salar
Och än i dag förtjust man talar
Om trädets "ädla hälsosaft";
Den höge skalden stämt sin lyra,
Och drinkaren i rusets yra
Har skrålat om dess "gudakraft".

Det trädet kallas dryckenskapen!
Den onde andens bästa vapen
Är saften af dess mogna frukt.

O, alkohol, du har förmåga
Att tända lastens afgrundslåga
Och störa ordning, sans och tukt.

Du lofvar att den svage stärka,
Och förr än han det hunnit märka
Är styrkans kalk till brädden full.
När så han lärt sig Backus dyrka,
Han mister all sin forna styrka,
Och hjälten ligger snart omkull.

Du mäktar snillens syn förblinda,
Den starke du förmår att binda,
Den frie man du gör till slaf;
Du lofvar att från sjukdom rädda,
Då bäst du håller på att bädda
Ditt offer ned i neslig graf.

Hur länge skall ditt gift du sprida?
Vårt folk har länge nog fått lida
Af synd och dårskap, nöd och brist.
Du öppnat grafvar, timrat bårar,
Du krossat hjärtan, skapat dårar
Med kraften af din afgrundslist.

Man sökt att trädets toppar stäcka,
Men än de synas kraftigt sträcka
Sin krona upp mot himmel klar;
Man sökt att några grenar hugga,
Som gåfvo allt för mycken skugga,
Men fåfäng möda allt blott var.

Nu ljuder öfver hela landet:
Upp kämpahär med blåa bandet
Till ädel strid med mod i barm!
Nu är det tid att störta krogen;
Gån, fällen hvarje träd i skogen,
Med slipad yxa, kraftig arm!

Så skall en ljuflig morgon randas,
Då våra röster skola blandas
Uti en väldig segersång.
Må detta hopp vårt hjärta lifva,
Ty segerns dag skall härlig blifva,
Fast stridens natt var mörk och lång.

Kallvattengossen.

Hvem vet ej något om dryckenskapen
Och det elände den med sig för,
Att den är ett af de mörkrets vapen,
Som millioner i grund förstör;
Till Josefs öra det äfven trängde,
Han fått det höra, ty skylten hängde
Snedt öfver gatan på nästa hörn —
Det var till källaren "Gyllne örn".

En morgon går han och styrer färden
Som af en slump förbi krogens dörr,
Och gladt han hälsas af Vinberg, värden,
Som språkat med honom ofta förr.
"Hvart skall du vandra? han börjar fråga,
"Ej många andra så ofta tåga
Förbi min dörr, utan göra halt;
Kom tag ett glas, ty vi ha så kallt".

"Ja, hvarför icke", han höres svara,
Och träder in med högtidlig min.
"Nåväl, min gosse, hvad skall det vara,
Kanske ett glas af mitt spanska vin?
Af »dry Madeira« fins ock på lager,
Och punsch med mera, hvad du behagar,
Tag hvad du tycker och hvad du tål,
Och låt oss dricka din egen skål."

Nu börja kunderna glädtigt skåda
På gossens undrande min och sätt;
Med skämt och löje de honom råda
Att taga in och att välja rätt.
"Tag punsch, likör och tag vinet sedan."
"Nej, herre, hör! Jag valt har allredan:
Af 'Adams öl' vill jag ha ett krus,
Ty det ger icke det minsta rus".

"Hvad, Adams öl! ja det kan nog vara
En hjälplig dryck, endast något svag."
Och i slog värden af vattnet klara,
Som gossen tömde med godt behag.
"Hvad tycks om smaken"? nu alla fråga. —
"Ni har ej maken, det vill jag våga;

Försök blott litet, jag säker är,
Det är det bästa, som finnes här.

Det är så billigt och godt tillika,
Och om jag dricker ett dussin krus,
Skall hvarken mod eller krafter svika,
Ty Adams öl det ger icke rus.
Tack för kalaset och vänligheten,
Men vattenglaset och nykterheten
Det passar bäst efter mitt behag,
Ty jag är kallvattengosse, jag.“

De mötas åter och värden säger:
“God dag, kom in lilla vattenvän!
Och om du ej några pängar äger,
Så vill jag bjuda i dag igen.“
“Nej tack, jag tömmer mitt öl vid brunnen,
Ty jag ej glömmer den smak i munnen,
Jag fick af glaset, den än är kvar,
Men gamla skopan ej osmak har.

Hur kan man dricka, det kan jag undra,
Ett sådant otyg, som brännvin är?

Som dräper årligen många hundra,
Och landets krafter och märg förtär,
Som af sig föder bråd, blod och tårar,
Som hem föröder och skapar dårar!
Per var ju rusig, det vet ni väl,
Då han helt nyss slog sin bror ihjäl."

"Det är nog illa att ta till bästa,
Så att det leder till öfverflöd;
Men tänk om ingen oss skulle gästa,
Och ingen drucke, det blef' vår död."
"Det kan ej hjälpas, det må så vara,
Må krogen stjälpas, må krögar'n fara;
Ett ärligt yrke han nog kan få,
Farväl jag måste till mötet gå.

Följ med, herr Vinberg, så får ni höra
Om nykterheten ett föredrag;
Nog mycket nytt skall där nå ert öra,
Båd' gladt och sorgligt af många slag,
Kom, vill ni göra det denna gången;
Så får ni höra den vackra sången,
Och vill ni träda in i vårt led,
Ni blir kapten till att börja med."

"Det kunde nog vara ganska roligt,
Att dina nykterhetsvänner se;
Men få mig 'omvänd', det är ej troligt,
Att det skall lyckas, ens för herr B.
Dock vill jag gå för att honom höra,
På det jag må dig till viljes göra;
Och till kapellet vi följas nu,
Predikan börjar ju klockan sju."

De träda in bland en talrik skara
Af alla klasser, som samlats där,
Och mången tänkte: "Hvad kan det vara,
Som gör att Vinberg i kväll är här?"
Men han blott hörde på föredraget,
Om "den förförde i dryckeslaget";
Hur "första ruset" blef gossens död,
Om blod och tårar, om brott och nöd.

Vid mötets slut hördes någon tala,
Och det var Vinberg som nu uppstod;
"Hur skall jag kunna min skuld betala
I dessa tårar och detta blod?

Hvad jag fått höra har rört mitt hjärta,
Hvad skall jag göra uti min smärta?
I morgon tömmer jag giftet ut,
Och brännvinshandeln hos mig är slut.“

Den stora festen i Abdera.

Det var en man uti Abdera,
Som var så mäktig, stolt och rik;
Där finnas ännu många flera,
Dock var där ingen honom lik;
Han hade äran liksom makten;
Han ställde till en ståtlig fest,
Till den han inbjöd hela trakten,
En hvar som vill får bli hans gäst.

Han tänkte nu att riktigt visa
Sin storhet och frikostighet,
Och mången hördes honom prisa
För denna hans barmhärtighet.
I stadens tidning re'n man skrifver
Om huru ädel mannen var;
Hans rykte spridt kring landet blifver
Ty sådant aldrig hört man har.

Med öfvad smak han nu utväljer
Ett fat af konjak, äkta sort;
Champanj, trehundra helbuteljer,
Som allt han ämnar "skänka bort";
Samt öl och punsch, fem fat hvardera,
Och tusen flaskor "äkta vin"
Af portvin, Sherry och Madeira;
Ty festen skall bli riktigt fin.

Nu börja högtidsklädda skaror
Att strömma till från hvarje ort;
Man glömmer sorger, nöd och faror,
Och skyndar till den rikes port;
Han hälsas ödmjukt utaf alla,
Han talar vänskapsfulla ord,
Och jubelropen höras skalla,
Då skaran samlas kring hans bord.

Man ger sig knappast tid att skåda
På all den prakt och härlighet,
Den lyx och rikdom här syns råda,
Ty detta allt förut man vet;
Men nu man tränges omkring bålen,
Och värden håller granna tal,

Och alla tömma "välkomstskålen"
Uti en festligt smyckad sal.

En man ur hopen höres svara
Och håller tal med glas i hand:
"Hur ljuft ändå det är att vara
Medborgare i detta land,
Där 'nektarns' strömmar ymnigt flyta,
Som göra kan den sorgsne glad;
Om också stundom bröd kan tryta
Uti de abderiters stad."

För värdens "välgång" nu man tömmer
Ett glas i botten än en gång;
Hans många dygder man berömmer
Och stämmer upp en munter sång:
"Drick ur ditt glas", så ljuder sången
Och än en gång: drick ur ditt glas!
För tionde och tolfte gången
Man dricker ur i godt kalas.

En dricker därför att han sörjer,
En annan dricker utaf fröjd,

En tredje ty han motgång spörjer,
En fjärde ty han är så nöjd,
En femte för att icke somna,
En sjätte för att sofva få,
En sjunde dricker för de komna,
En åttonde för dem som gå.

En dricker för att vinet smaka,
En annan dricker med en vän,
En dricker för sin hulda maka,
En för att hälsan få igen,
En yngling dricker för sin flicka,
En kvinna dricker för sin man;
En herre håller på att hicka,
Och därför dricker äfven han.

En dricker ty han är så mager,
En annan ty han är så fet;
En emot köld ett glas sig tager,
En annan ty han är så het;
En dricker för att hungern stilla,
En annan för att få aptit;
En tar ett glas, ty han mår illa,
En, därför att han kommit hit.

Se, vänner träffa andra vänner
Och därför tar man sig en tår.
Och den, som ingen män'ska känner,
Vid glaset strax en "broder" får,
Den som är svag vill hämta styrka
I brännvin eller drufvans saft;
Han därför börjar bacchus dyrka,
Och snart han mistat all sin kraft.

Se där en man, som ännu dröjer
På måttlighetens smala rand,
En annan, fyllda bägarn höjer
Med darrande och mager hand;
Den förres kinder äro röda,
Den andre har blott näsan röd;
Den förre än ej saknat föda,
Den andre ofta lider nöd.

Nu äro alla sorger glömda,
Man lefver "uti sus och dus";
Snart äro alla flaskor tömda
Och alla fått ett festligt rus,
Man skall nu tänka på refrängen
Och stapplar af och skiljes åt,

Men några gäster finna sängen
Uti kanalen, allt för våt.

På järnvägsspåret några andra
Ha' raglat fram, där ligga de.
De kunde icke längre vandra
Och hvarken höra eller se.
De drömma kanske, där de hvila,
Om vin och sång och festmusik;
Men tåget höres framåt ila,
Och nu — där ligga några lik.

Man finner hundratals, som alla
Ha' druckit nog för sista gång;
Och då man skådar liken kalla,
Så spörjes det en annan sång;
Hör klagorop från krossadt hjärta,
Se bleknad kind och sorgens tår.
Hvem var väl skuld till denna smärta,
Som ger sig luft vid hvarje bår?

Det var den prisade magnaten,
Som skänkte dryck med gift uti;

Och denne store man i staten
Går ännu oantastad, fri.
Finns ingen här som vill försvara
Den arme med rättfärdighet?
Skall mördarn ännu le och svara
"Se, jag har laglig rättighet"?

Vid blåbandskonferensen

i Stockholm d. 16 Juni 1886.

Var hjärtligt hälsad, trogna kämpaskara,
Som samlats här i dag från stad och land
Att hem och härd mot oväns våld försvara
Välkommen hit till Mälar'ns sköna strand!
Kom med Guds frid i detta Herrens tempel,
Och verka godt med ord och med exempel.

Ett stridsrop ljöd kring kära fosterlandet:
Gå man ur hus till ädel, helig strid!
Och kämpaskaran, prydd med blåa bandet,
Går glad och modig ut från hemmets frid;
Den samlas, ökas städs i kretsar vida,
Den redo är för land och folk att strida.

"Hvad är på färde?" kanske någon frågar,
Har fienden beträdt vår svenska strand?
O, broder! Vet du ej att kriget lågar?
Se hur den flammar, denna hemska brand,
Som glupskt fördärfvar fältens ädla gröda
Och hånar odlarn för hans flit och möda.

"Vårt land är fattigt och det skall så blifva",
Så har man sjungit, så man sjunger än;
Dock har man råd att millioner gifva
För uselt gift, som dräper svenske män,
Som lägger änkans ende son i grafven,
Och tvingar mången fatta tiggarstafven.

Är det väl så man skall Guds godhet lofva
För jordens gröda, som i nåd han skänkt,
Att man förvandlar denna ädla gåfva
Till gift, som likt en flod vårt folk fördränkt?
Hur vågar man Guds gåfvor så föröda
På samma tid de arma sakna föda!

En klagan höres från den usla kojan,
Där barn och maka gråta efter bröd,

Ty mannen, bunden uti rusdrycksbojan,
Är nu ej, såsom förr, de sinas stöd.
Han var en gång så god, så huld och trogen,
Men nu han glömt sitt hem för usla krogen.

Se Sveas söner lämna fosterlandet
För att få tarfligt bröd i fjärran land,
Fast tungt det är att slita kärleksbandet
Och ta farväl af vännerna på strand. —
O, att vi kunde brännvinsfloden dämma,
Så hade vi "Amerika här hemma"!

Men då ej arbetsfältet här kan gifva
Åt idog son en trägen mödas lön,
Han måste bort i fjärran sig begifva,
Där mången funnit hem och frihet skön
Ibland ett folk, där nykterheten prisas,
Men där förakt för dryckeshjälten visas.

En missnöjd skara går en annan bana
Och smider vapen under hån och knot;
Den ordnar sig omkring sin upprorsfana,
Tills den i handling byta kan sitt hot.

Den ser hur lyx på landets höjder trifves,
Då nödens barn till hemsk förtviflan drifves.

Vårt fosterland har suckat länge redan
I dryckenskapens hemska slafveri;
Det vore väl på tiden längesedan,
Att hvarje svensk blef från dess bojor fri,
Då högt man öfver vett och bildning skryter,
Men ständigt mot dess höga lagar bryter.

Det sucker tungt i sköna sommarkvällen:
Ett rop af "sorg och klagan, ack och ve"
Sig tränger fram från fången där i cellen,
Som sina älskade ej mer får se;
Snart skall han rättvist dö för lagens vapen,
Just samma lag som tillät dryckenskapen.

Och ifrån dårens cell jag tyckt mig höra
Ett rop, som trängde genom led och märg.
Säg, hvilken makt har väl förmått att föra
Så månget snille ut till Konradsberg?
Hör, läkarn svarar: det är dryckenskapen,
En väg hvars slut var ofta galenskapen.

Se fienden går öfverallt i landet
Och öfvar våld och bränner våra fält;
I Smålands bygder härjar röfvarbandet,
Fast en och annan där man nu har fällt.
Men röfvarhöfdingen har godt om pängar:
Han får gå fri, man straffar blott hans drängar.

Och uti staden ger man rättigheter
Som dräpa män'skor — hemska monopol
Hvad är för skillnad, höge myndigheter,
Att dö af syror eller alkohol?
Med detta gift förgiftas dock de flesta;
Skall det väl därför vara just det bästa?

O dryckenskap, du mänsklighetens plåga,
Du jordens gissel, satans bundsförvandt!
Hur länge skall din afgrundsflamma låga
På höjd, i dal, på hvarje håll och kant?
O, om vi kunde jordens store väcka,
Så att de hjälpte oss att elden släcka.

Men må vi ordna nu de spridda skaror
Och så med samlad styrka tåga fram;

Ty enighet ger kraft i stridens faror,
Ja kraft att bringa fienden på skam.
Må split och tvedräkt vara från oss fjärran,
Med frid och endräkt oss bekröne Herran.

Spindeln och flugan.

Spindeln till en fluga sade:
Kom, stig in i min salong.
Gärna jag det nöjet hade
Att få dig till gäst en gång.
Du som får så hårdt arbeta
Kan få hämta styrka där;
Jag har honung, må du veta,
Kom, en trappa upp det är.

Nej, o nej, sad' lilla flugan,
Du mig fåfängt därom ber,
Ty jag vet att mången vandrat
Upp, som aldrig kommit ner.

Jag är viss, du trött må vara,
Blir ej lilla vingen matt

Af att ständigt flyga bara
Och arbeta dag och natt?
Om, som du, jag skulle ila
Världen rundt jag blefve sjuk.
Granne, kom en stund och hvila
På min soffa, len och mjuk.

Nej, o nej, sad' lilla flugan,
Ty jag mistat mången vän,
Som har lagt sig där att sofva,
Men ej vaknat upp igen.

Tro ej hvad förtalets tunga
Pladdrar för att smäda blott:
Hör du ej hur gladt de sjunga,
Mina gäster, i mitt slott?
Fröjd och sällhet där blott råda,
Skämt och glam och munterhet.
Granne, kom en stund och skåda,
Glöm en afton din förtret.

Nej, o nej, sad' lilla flugan,
Ty jag vet att i din borg

Gästerna få dyrt förnimma:
"Efter löje kommer sorg".

* * *

Det var rätt, du lilla fluga
Att du snaran gick förbi.
Tro ej hvad de spindlar ljuga;
Det är blott bedrägeri.
Vore blott en hvar så trogen
Och bestämd, som dig jag fann,
Skulle man ej se på krogen
Hvarken kvinna eller man.
Nu jag önskade så gärna
Så pass vett hos en och hvar
Som uti en flugas hjärna,
Om ock mer det ej är kvar.

Vattnets lof.

Kristallklara källa, ditt lof vill jag sjunga,
Du flödar beständigt på nytt.
Ditt flöde har läskat båd' gamla och unga,
I urminnes tider som flytt.
Min älsklingsdryck du städs skall blifva,
Må andra vinet sin hyllning gifva;
Du är mig så kostlig och rar,
Så glänsande, strålande, klar;
Jag aldrig kan törsta när dig blott jag har.

Du glänsande droppe, som föll från det höga,
Som skimrar i skönaste skrud,
Säg, är du en tår ifrån Allfaders öga?
Nej, tårar ej finnas hos Gud.
Ett kärleksbud du bär från ofvan
Och Gud ske tack för den himlagåfvan,

Som faller i söder och nord
Och läskar den törstande jord,
Att riklig välsignelse där blifver spord.

Se, droppen sin droppe som vän till sig tager,
De samlas i himlarnes hus;
Och droppfyllda molnet nu samman sig drager
Vid vindens melodiska sus.
Så vattumannen verkstad bygger,
Och luftens ängel sin läskdryck brygger,
Som fritt skänkes ofvan ifrån
Till jordens försmäktande son.
Pris vare vår Gud för hans dyrbara lån.

Till källan.

Klara källa, du som porlar
Fram ur jordens hulda sköte,
O, jag vill besjunga dig.
Ren som klar kristall du blänker,
Och den hälsodryck du skänker
Läskar vandrar'n på hans stig.

Kostnadsfri du ständigt flödar,
Fri för fattiga, för rika;
Söker ej få mänskors pris.
Fast du smeks af själfva solen,
Flyr du ej den kalla polen,
Med dess mörker, köld och is.

Gudabild! O, låt mig lära
Så att älska och försaka,

Lefva för att göra godt;
Att bland sol och mulna dagar,
Glad, som källan, jag ej klagar,
Men är lycklig med min lott.

Variationer.

Kom och se hur källan porlar,
Hör hur lilla bäcken sorlar
Uti dalen låg.
Glad och liflig städs han smilar,
Där han rastlös framåt ilar
Ned mot insjöns våg.

Än bland blommorna han leker
Och den gröna ängen smeker
Med sin mjuka hand.
Stänker silfverklara droppar,
Där bland stenarna han hoppar,
Fri från hvarje band.

Än lik västans fläkt han susar,
Än som nordanstormen brusar

Fram i glans och prakt.
Än han suckar, längtar, trånar,
Än han majestätiskt dånar
Uti väldig makt.

Floden vild och väldig svallar,
Och dess dån i nejden skallar,
Då sitt skum han strör.
Än hans afskedshälsning ljuder,
Då sin hand han klippan bjuder,
Sjunker så och dör.

Till verket!

Du, hvars varma hjärta glöder
För den arme drinkarns nöd!
Fallen, sargad där han blöder,
Lämnad sist till neslig död.
Sök att rädda,
Räck din hand till hjälp och stöd!

Kanske vid din dörr de ligga,
Bundna af begärens band.
Barn och maka gråta, tigga,
Tärda utaf sorgens brand.
Sök att hjälpa
Med en mild och vänlig hand!

Sök att ge ett godt exempel
Af fullkomlig nykterhet.

Är din kropp ett herrens tempel,
Må du ej fördärfva det.
Verka ifrigt
Uti sann uppriktighet!

Säg ej, att du är för ringa,
Att du intet göra kan.
Nog kan du ett budskap bringa
Till en arm och fallen man.
Verklig kärlek
Alltid råd och medel fann.

Om vi så i kärlek verka
Med den kraft oss Gud beskär,
Skola vi med glädje märka,
Att det goda frukter bär.
Och vid kvällen
Nådelön förvarad är.

Välkomstsång.

O, du, som njuter ro och frid
Uti ditt lugna tjäll,
Är du beredd att gå till strid
Med oss i denna kväll?

Vi kämpa ej med eld och svärd,
Vår väg går ej i blod.
Nej, striden är mot synd och värld,
Mot dryckenskapens flod.

Än finnes nöd på jordens rund
Och mörker, synd och kval.
Och än i denna aftonstund
Gjuts tårar utan tal.

Och bittrast gjutes sorgens tår
I drinkarns usla tjäll;

Där arma makan gråta får
Så mången dyster kväll.

Kom torka tåren med din hand,
O broder gif oss stöd!
Vi vilja rädda folk och land
Från dryckenskapens nöd.

Till strid!

Till strid, till strid, I svenske män,
För folk och land!
Kung alkohol regerar än
Med våld och brand.

Hans härar trotsigt draga fram
Med hot och hån;
De vilja komma dig på skam,
Du Sveas son.

De trampa dina tegar ned;
Och skörden god
Man härjad och förvandlad ser
Till giftig flod.

Och landets döttrar sorgsna stå
Vid hafvets strand;

Ty vännen gått sitt bröd att få
I fjärran land.

I låga kojan nöden rår
Och brist på bröd.
Kom, broder, torka sorgens tår
Och gif oss stöd.

I kärlek, tro och hopp vi gå
Emot vårt mål,
Och snart vår här skall nederslå
Kung Alkohol.

Och biltog son skall komma då
Till hemmets frid.
Och skilda hjärtan återfå
En lycklig tid.

Stridssång.

Mot Bacchi här vi tåga fram
Med mod, att manligt strida,
Att nedslå mörker, synd och skam
Och hjälpa dem som lida.
Se dryckenskapens syndaflod
Förhärjar folk och länder.
Kom, låt oss då med kraft och mod
Försvara våra stränder.

Säg, hvadan kommer denna flod,
Kom den ej ned från ofvan?
Är starka drycken icke god,
Gaf Gud oss ej den gåfvan?
Nej, den är kommen nedan från
Liksom vulkanens lava,
O, fly då faran, Sveas son,
Låt den dig ej begrafva.

Kom broder med i vårt förbund
Till kamp mot dryckenskapen
Och kämpa till den sista stund
Med våra goda vapen!
När svärdet höjs med stadig hand
Och kärlek hjärtat äger,
Vi gå för folk och fosterland,
Till seger, seger, seger.

Då torkas mången sorgens tår,
Som nu ses ymnigt flyta,
Och frid i låga kojan rår,
Där bröd ej mer skall tryta.
Då skall man ej behöfva mer
Från landet fly i massa,
Och ingen sudlad slant man ser
Gå in i statens kassa.

Se, vännen återfår sin vän
Och make finner maka,
Och modren får sin son igen
Och barnen få tillbaka
En älskad far, som sjunken var,
Den i sin famn de trycka;

Och glädjesången klingar klar
Om lycka, lycka, lycka.

Var på din vakt, håll fanan höjd,
Så att den ej må fläckas,
Ty snart du då skall se med fröjd
De afgrundseldar släckas.
O, sälla dag, välkommen snart
Med ljus i mörka natten,
Då uti bägarn glänser klart
Blott vatten, vatten, vatten.

Frihetssång.

Kring dalar och höjder, från land och från stad
Hvad toner som tjusa mitt öra!
Och ekot besvarar den sången så glad;
Säg, vill du de tonerna höra?
Du frågar: hvem är det som sjunger så gladt?
En frigjord det är, som i fångenskap satt,
Men nu han sin frihet besjunger.

I fröjdfulla sången instämmer också,
Med röster så späda och klara,
En jublande skara af unga och små;
Säg, hvad kan väl orsaken vara?
Förr åto de ofta med tårar sitt bröd,
Och fröso och ledo stor smärta och nöd;
Men nu är det glädje i hemmet.

Se, dryckenskapsslafven är lösköpt och fri
Från nesliga lifegenskapen,
Och dagen är kommen och natten förbi,
"Den starke har mistat sitt vapen.
Ej mer skall han lägga vår broder i band,
Ty sjunga vi gladt: "O du härliga land,
Du frihetens stamort på jorden."

Blå Bandet.

Hvarthän jag far, till hvilket land jag går,
Den blåa himlen för mitt öga står;
Med hvilken prakt har ej vår Faders hand
Själf väft och färgat himlens blåa band!

Om den af moln ock stundom skymmes bort,
Det klarnar åter upp, och innan kort
Den blida solen vänligt ler mot mig,
Och solbelyst och säll blir då min stig.

Och kastar jag min blick på hafvet ner,
Den blåa böljan städs jag för mig ser,
Jag tänker då på hafvets blåa band,
Som oupplösligt binder strand vid strand.

Och när det mörknar öfver hafvets brus,
Det ljusnar snart, Gud säger: "Varde ljus"!

Han tystar stormen med sitt "stilla, tig"!
Hans makt och kärlek är ovanskelig.

I stort och smått, i dalar och på berg,
Jag ser med fröjd den svenska blåa färg;
Den lilla blomman blå, invid min stig,
Hon hviskar äfven sitt "förgät ej mig"!

Och fastän blomman vissnar, det blir höst,
Jag gömt dess kära färg invid mitt bröst;
Och ut till strid för älskadt fosterland
Jag bär med fröjd mitt lilla blåa band.

Du kanske frågar hvad dess mening är?
Jo, det är tecknet på en kämpahär,
Som ständigt ökas och går fram med hast,
I Herrens namn, mot dryckenskapens last.

Kom, broder, in i våra led också,
Hvi vill du längre dröja och se på?
Och om du bunden är i slafveri,
Så vill dig Herren göra "rättsligt fri".

Här finnes ännu nöd och sorg och strid,
Han vill förvandla allt till fröjd och frid.
Ack tänk, om i vårt kära fosterland
På hvarje bröst man såg det blåa band!

Väktarens rop.

(Växelsång.)

Väktare, hvad lider natten,
Skådar du ej tecknen snart?

Se, utöfver land och vatten
Löftets stjärna glänser klart.

I Guds kraft vi vilja strida,
Blicka framåt och förbida,
Snart ej någon mer skall lida
Utaf dryckenskapens nöd.

Väktare, hvad skall du båda,
Hvad af fröjd för folk och land?

Jo, min broder, du skall skåda
Drinkar'n löst ur sina band.

I Guds kraft vi vilja strida,
Blicka framåt och förbida,

Snart ej någon mer skall lida
Utaf dryckenskapens nöd.

Väktare, hvad lider tiden,
Syns ej stjärnan högre stå?

Sorgens natt är snart förliden,
Nödens barn då fröjdas få.

I Guds kraft vi vilja strida,
Blicka framåt och förbida,
Snart ej någon mer skall lida
Utaf dryckenskapens nöd.

Skall den stjärnan endast dröja
För att slockna om en stund?

Nej, dess sken skall städs förnöja
Alla folk på jordens rund.

I Guds kraft vi vilja strida,
Blicka framåt och förbida,
Snart ej någon mer skall lida
Utaf dryckenskapens nöd.

Den skeppsbrutne.

Bort från mitt hem, från kära fadershuset
Till fjärran land jag for, till okänd kust.
Så glad i hågen, log jag blott åt bruset
På lifvets haf, allt var blott lek och lust.
Här var så fritt, ej några band mig tryckte
Och lefnadsfrisk och lycklig jag mig tyckte
Och tänkte, så jag ständigt skulle bli;
Men ack hur snart var allt förbi, förbi!

Det skymmer re'n och mörka molnen stiga
På fästet fram med blixt och åskors sång,
Och hafvet rasar; skall det kanske viga
Min farkost svag och mig till undergång?
Hvar finna räddning uppå vida hafvet,
O, skall väl allt bli i dess djup begrafvet,
Hur skall den arme seglarn bergad bli!
Det är så mörkt, är allt förbi? förbi!

"Allt är förbi", så säger mänskligheten,
Snart skeppet skall mot klippan slås i kvaf.
Men se, där ofvan, från barmhärtigheten
En löftets stjärna öfver stormigt haf;
Det kärlek var som denna stjärna tände,
Det kärlek var som ljus i natten sände,
Den tindrar än i lifvets storm och strid;
Blott tro och bed, o själ, haf frid, haf frid!

Hör oss!

(Efterbildning af »Hör oss Svea».)

Hör oss, Fader, när vi dig åkalla!
Hör oss :|:
Hjälp oss strida, att vi ej må falla!
Hjälp oss :|:
Gif att aldrig fanan vi må svika,
Aldrig :|:
Må vi stå i alla skiften lika,
Alla :|:
I lif och död vi hålla må
Det löfte, som vi gifvit här;
I fresfelsen vi skola stå,
Då Du åt oss din kraft beskär.
Och om af svek, förräderi
Vår brödrakrets må hotad bli,
Så tro dock vi, Gud står oss bi,
Och liksom fädren sjunga vi:

"Vår Gud är oss en väldig borg,
Han är vårt vapen trygga;
På Honom i all nöd och sorg
Vårt hopp vi vilje bygga".
Härligt, härligt blir det då
Segrande i striden stå,
Härligare blir ändå
Att segerlönen vinna.

Framåt, bröder, skall vårt fältrop vara,
Framåt :|:
Gud är med oss, det har ingen fara,
Ingen :|:
Våra fästen skola aldrig falla,
Aldrig :|:
Framåt, framåt! skall vårt fältrop skalla,
Framåt :|:
Vi rycka fram med fröjdfullt mod
För Svea land, vår fosterjord,
Och lita helt på Herrens ord
Som skall bestå när allt förgår,
Och om vi än få pröfva på
Att genom heta striden gå,
Så sjunga vi ännu den sång
Som fädren sjöngo mången gång:

"Guds ord och löfte skall bestå
Vi det i hjärtat bäre
För himmel, ej för jord vi gå
Till strids, och glade äre."
Och, när striden är förbi,
Segerlönen dela vi,
Sjungande med fröjd uti
Vår Faders höga himmel.

Fosterlandssång.

Välsigna Gud vårt land
Och räck din milda hand
Till oss hit ner.
Hjälp oss i striden vår
Mot dryckenskapen svår
Och läk de djupa sår,
Du blöda ser.

Rör våra hjärtan så,
Att rätt vi känna må
De armas nöd.
Hjälp oss att faste stå,
Med kärlek städse gå,
Att rädda, frälsa så
Som Du oss böd.

Vår konung och hans hus
Välsigna; med ditt ljus
Uppfyll hans själ;
Och må de kära band,
Som binda Nordanland,
Bevaras i hans hand
Till folkens väl.

Flickan och fågeln.

En liten fågel satt en gång
Och sjöng uppå sin gren;
Han sjöng ej högt, men ack, hans sång
Den var så ljuf och ren.
Och folket, som på vägen går,
Beundrar fågelns sång;
Men ingen sångarn skåda får,
Som sjunger dagen lång.

En liten flicka frågar då:
"Säg hvarför gömmer sig
En fågel som kan sjunga så?
O, mamma, svara mig.
O, sjönge jag så ljuflig sång,
Jag skulle gärna se
Om mängden komme dagen lång,
Att mig sin hyllning ge."

Då sade modern, öm och mild:
"Den lilla fågeln bör
Just bli din egen förebild
När något godt du gör.
Hör, hur han sjunger glad och fri,
Fast obemärkt och gömd;
Om sångarn okänd ock skall bli,
Blott sången ej blir glömd.

Så var du glad och prisa Gud,
Mitt barn ur tacksamt bröst,
Om också ingen hör ett ljud
Utaf din späda röst.
Och kan du sprida någon fröjd
På mörk och ödslig stig,
Så gör det, och vara lika nöjd
Fast ingen prisar dig."

Vårsång.

Våren nalkas åter,
Hör hur skönt det låter:
Vinden spelar uti trädets topp.
Kölden fjärran drifves,
Isen sönderrifves;
Nytt blir åter hjärtats fröjd och hopp,

Drifvan snart försvinner,
Se hur bäcken rinner,
Tills den störtar ned mot hafvets strand;
Snart är åter jorden
Grön och härlig vorden,
Lif blir åter uppå haf och land.

Visst är vinterkvällen
Skön, när stjärnepellen
Breder ut sig med sin glans så ren;

Många ljufva stunder
Njuter man därunder,
Uti vänners krets, vid lampans sken.

Likväl gamla, unga
Älska hälst att sjunga
Om den glada våren och dess prakt.
Djur och fåglars skara,
Haf och bäckar klara,
Allt besjunger Herrens nåd och makt.

Må ock i vårt hjärta,
Frälst från synd och smärta,
Andens vind förkunna vårens tid;
Otrons köld fördrifvas,
Själ och sinne lifvas
Utaf hopp och kärlek, fröjd och frid.

KYRKAN OCH HEMMET.

Tempelklockan.

Tempelklockan höres ljuda
Öfver dal och berg och höjd;
Unga, gamla vill den bjuda
Till en stilla sabbatsfröjd;
Frid och hvila finnes här;
Kom, du som betungad är,
I Guds öppna fadersarmar,
Än han sig förbarmar.

Tempelklockans toner kalla
Trötte vandraren till fest.
Höga, låga, kommen alla!
"Den där vill" får blifva gäst,
"Utan pängar", kom ändå!
Krymplingar ock komma få;
Här är vin, som ej berusar,
Sång som härligt brusar.

Lyssna till den sång, som klingar
Än i dag från Betlehem
Och det glada budskap bringar
Jordens barn från himlens hem:
"Ära vare Gud i höjd,
Frid på jorden, ja, stor fröjd"!
Kom, stäm in i änglasången!
Natten är förgången.

Ingångspsalm.

O, Herde god, som vårdar
Din återlösta hjord,
I dina helga gårdar
Vi samlats kring ditt ord.
Till dig vår bön vi höja:
O, Herre, var oss när!
Här är oss ljuft att dröja,
Då du ibland oss är.

Vi prise dig för ordet,
Som du oss rikligt skänkt;
Haf tack för nådebordet,
Hvarmed du på oss tänkt.
Ack, öppna själf vårt sinne,
Att vi må lyssna till
Och gömma väl i minne
Hvad du oss säga vill.

O, Herre, oss begåfva
Med Andens dyra skatt;
Och de, som ännu sofva
I syndens mörka natt,
Må deras slutna öra
I dag i Herrens hus
Upplåtas vid att höra
Din stämmas: "Varde ljus!"

Och när för sista gången
Vi samlats kring ditt ord,
Och sjungit sista sången
På denna låga jord,
Oss samla i ditt sköte,
Att i ditt hem få bo,
Där blir ett härligt möte,
En evig sabbatsro.

Festpsalm.

Vid S:t Paulskyrkans tioårsfest.

Stäm, Zion, upp din fröjdesång
Och låt din glädje höras;
Må hvarje hjärta än en gång
Utaf Guds kärlek röras.
Ty han nådig är och blid,
Skänker fröjd och frid;
Bland sina barn han bor,
Och den på honom tror
Skall ingenting fördärfva.

Låt dina tempelportar opp,
Gör dina dörrar vida;
Ty han, som är de sinas hopp
Och hjälper dem att strida,

Kommer hit i dag som gäst
På din högtidsfest.
Välkommen, Herre kär,
Och var oss alla när,
Att vi din kraft förspörja.

Dig vare pris för flydda år,
Då vi din frid fått smaka;
Vi här förnummit dina spår
Och se i dag tillbaka
På din nåd, din trofasthet
Och barmhärtighet.
För ordets helga ljus,
Som lyst i detta hus,
Vi lofve dig, o Fader!

O, Jesus Krist, vår herde kär,
Som din församling vårdar;
Låt städs, då vi församlas här
I dina helga gårdar,
Oss förnimma Anden god,

Kraften af ditt blod!
Och då ej mera här
Vi mötas, må vi där
Församlas i din himmel.

Före predikan.

Helige Fader, kom och var oss nära;
Låt oss förnimma kraften af din lära,
Du, som kan gifva mer än vi begära,
Hör oss, o Fader!

Jesus, var när oss,
Du, som dog för alla!
Frälsning beskär oss;
Hör, vi dig åkalla!
Led oss och bär oss,
Att vi ej må falla;
Du är vår starkhet.

Helige Ande, som i sanning leder,
Himmelska dufva, sänk i dag dig neder,
Helga, välsigna hvarje själ, som beder,
Amen, ja amen.

Höstpsalm.

"Allt kött är hö", som torkas bort
Och mister all sin fägring;
Och världens glädje innan kort
Försvinner, lik en hägring;
Snart bleknar sommarns friska ros
Och ängens grönska far sin kos
För kalla nordanvinden.

Så är all jordisk härlighet,
Dess storhet, makt och ära;
Allt är ju blott fåfänglighet,
Hvars slut är visst och nära.
Hvad båtar gunst och mänskopris
Den man, som här, på världens vis,
Blott egen ära sökte?

O, att du det betänkte väl
Och lade på ditt hjärta,
Du, som ännu, en världens träl,

Blott samkar sorg och smärta;
Tills du en gång uppskära får,
Hvad hälst du här i köttet sår;
En usel skörd det blifver.

Så vänd då om till Gud, då än
Han sig i nåd förbarmar!
Se, Jesus är din bäste vän,
Hvars starka kärleksarmar
Förmå att rädda hvem som hälst,
Ty den som tror skall blifva frälst
Från sina synder alla.

Och bortom tidens vansklighet,
Hvars dagar skyndsamt hasta,
Skall dock bestå i evighet
Guds ord, det evigt fasta;
Och den på Gud sitt hopp har satt,
Har sommarljus i vinternatt
Och lif i själfva döden.

Julhymn.

Lyssna, hör i stilla natten
Tusen änglasångers ljud
Tonar öfver land och vatten:
"Ära vare Gud i höjden,
Frid på jorden, glädje stor!"
Mänskoskaror, eder fröjden,
Stämmen in i änglars kor,

Han, hvars allmakt allting leder,
Hög och härlig, vis och stor,
Hit i stoftet stiger neder
Och som mänska bland oss bor,
På det jordens barn, så ringa,
Föras må till Fadrens hus;
Kom, o själ, ditt offer bringa
Jesus, som är världens ljus.

Nyårspsalm.

Du Herrens folk, stäm upp och sjung
En lofsång till din Gud och kung
Med fröjdfull, helgad tunga!
Må hvarje själ på denna stund
Instämma utaf hjärtats grund
Att Herrens ära sjunga!
Må hans nåd
Och hans råd
Högt berömmas,
Aldrig glömmas
Ty han varit
Mild och god den tid som farit.

Väl flykta hastigt våra år,
Men Herrens nåd i dag, i går
Evinnerligen blifver.
Och Jesus Krist i går, i dag,

Till allt sitt folk har godt behag
Och riklig nåd oss gifver.
Han är än
Städs vår vän,
Är oss nära,
Vill oss bära
Och bevara
Sina barn från nöd och fara.

Han frälst sitt folk ur synd och död,
Han hulpit har i sorg och nöd
Och våra bördor lättat;
Han, som en herde för sin hjord,
Bespisat oss vid nådens bord
Och våra själar mättat.
Han är god,
Och hans blod
Kan oss rena,
Det allena
Gifver hälsa
Och kan hela världen frälsa.

Så kom då, du, som fjärran går
Då än ett nådigt Herrens år

För dig i dag upprunnit.
Den gode herden söker dig,
Bland törnesnår på öde stig,
Han än sitt får ej funnit.
Vänd då om,
Kom, o kom;
Hem till hamnen,
Herdefamnen
Ila, ila!
Där du finner ro och hvila.

Och när så några år ha gått,
Ja, kanske några dagar blott,
Vår tid på jorden ändas;
Hur godt att då vid lifvets slut
Få säga: "Jag har kämpat ut,
Min sorg i fröjd skall vändas".
Då all strid
Byts i frid;
Mödan slutes,
Hvilan njutes.
Frälst från fara
Där Guds folk skall evigt vara.

Föräldrars bön.

Milde Fader i det höga,
Källa af all frid och tröst;
Vänd i nåd till oss ditt öga,
Böj ditt öra till vår röst.
Hör den suck, o Fader kär,
Som vårt hjärta gjuter här.

Gud, du fader öfver alla,
Du som allting skapat har,
Hör oss, då vi dig åkalla
Och gif oss ett nådigt svar!
Herre, du som hörer bön,
Detta barn med nåd bekrön!

Jesus, du som dig förbarmar,
Fram det bäres i ditt namn,

Slut det i din kärleks armar,
Låt det hvila i din famn;
Må det ifrån denna stund
Blifva fast i ditt förbund.

Låt det växa i din fruktan
Till en prydnad för din hjord,
Må det aldrig sakna tuktan
Af din Ande och ditt ord!
Led det, Jesus, på din stig,
Se, vi offra det åt dig.

Hulde herde, som utgifvit
Dig för dina får och lamm
Och som vår försoning blifvit,
Då du dog på korsets stam,
Låt vårt lilla lamm också
Af din död sin frälsning få.

Helge ande, milda, rena
Himladufva, full af tröst,

Detta barn med dig förena,
Med din kärlek fyll dess bröst
Och uti din sannings ljus
Led det hem till Fadrens hus.

Vid ett bröllop.

Herre, du som kärlek är,
Och hvars ömma fadershjärta
Delar ut åt barnen här
Deras mått af fröjd och smärta,
Värdes se med välbehag
Ned till dina barn i dag.

Jesus, du som en gång förr
In i bröllopssalen trädde,
Ringa folkets låga dörr
Du i kärlek ej försmådde,
Du är ju densamme än:
Själens brudgum, bäste vän.

Kom då hit till oss i dag,
Var oss med din Ande nära,

Att vi söka ditt behag,
Göra allt ditt namn till ära,
Dig vi bedja Jesus kär:
Det är afton, blif oss när.

Herre, helga detta band,
Dessa två här sammanknyta
För att vandra hand i hand,
Låt din nåd dem aldrig tryta.
Hjälp och led dem i ditt ljus,
Signa deras hem och hus.

Glädje blandas med besvär,
Törnen växa, rosor knoppas;
Men, hvad än må möta här,
Lär dem blott på dig att hoppas,
Och låt kärlek frid och tro
Städs i hem och hjärtan bo.

Så skall deras färd bli säll,
Och då dagens slut är inne

Skall i lifvets sena kväll
Glänsa månget ljufligt minne,
Och det sista blir då bäst:
Evig, himmelsk bröllopsfest.

7/11 1889.

Vid Herrens bord.

O, Jesus, på ditt eget ord,
Vi samlas kring ditt helga bord;
Kom själf och midt ibland oss var,
Som du oss nådigt lofvat har.

Som fordom i den stilla natt,
Då du ibland de dina satt
Och skänkte helgadt vin och bröd
Till tecken af din bittra död.

Så kom till oss i denna stund
Och minn oss på ditt fridsförbund,
Förök vår tro, gif kraft och mod
Af din lekamen och ditt blod.

Hjälp oss förkunna städs din död,
Till dess du kommer — som du bjöd;
Och tag oss sist från denna jord
Till gäster vid ditt himlabord.

Vid korsets fot.

Vid korsets fot en ljuflig plats jag funnit,
En fridsäll hamn, en stilla tillflyktsort,
Där hjärtats strid och oro har försvunnit,
Där är ett heligt rum, en himlens port;
Dig, helga plats, jag städse vill berömma,
O Golgata! Jag vill dig aldrig glömma.

Vid korsets fot en purpurflod ses strömma
Från Jesu bleka, blödande gestalt;
Se detta hjärta, kärleksfulla, ömma,
Se denna kärlek som uppoffrar allt.
Hör Jesu röst, som full af kärlek beder
För den som honom dessa kval bereder.

Vid korsets fot jag gärna sjunker neder,
Ty tidens buller där min själ ej stör;

Min herde god åt mig ett bord bereder,
Då Jesu nådefulla ord jag hör,
Han törstar själf men ger mig lifvets vatten,
Bereder ljus af mörka sorgenatten

Vid korsets fot i tron jag ofta sitter,
Ty där fins balsam för ett sargadt bröst;
När jag skall tömma sorgens kalk så bitter,
En blick på smärtans man mig skänker tröst,
Ty äfven mig han bar uppå sitt hjärta,
Då han bar världens synd med kval och smärta.

Vid korsets fot jag äfven gärna dröjer,
Då solen strålar klar uppå min stig;
Och med en fröjdesång jag då upphöjer
Hans pris och ära, som så älskat mig;
Jag då ock gärna vill för andra säga,
Hur godt det är en sådan vän att äga.

Påskpsalm.

Han uppstått har, halleluja!
Med detta budskap änglarna
Oss mött vid öppna griften.
"Han är ej mer i detta rum";
O, dyra evangelium!
Han lefver, efter skriften.
Nöden,
Döden
Öfvervunnen.
Frälsning funnen,
Lifvets gåfva;
Upp min själ att Herren lofva!

Han segrat har i blodig strid
Och oss beredt en evig frid
I härlighetens boning.
Ja, ock för mig han segrat har;

Hos Fadren blifvit mitt försvar,
Min frid och min försoning.
Lifvet
Gifvet
Är åt världen;
Må ej flärden
Mig bedåra
Att på nytt min Jesus såra.

Hvar är din udd, du död, hvar är
O graf, ditt välde? Jesus här
Har ormens hufvud krossat;
En kamp så het och svår det var
Men nu han fängslet fångat har
Och fångarne förlossat.
Ordet
Vordet
Nu förklaradt,
Uppenbaradt
Är hans välde,
Då han mörkrets furste fällde.

O, Jesus, dyre Frälsare,
Gif mig af din uppståndelse

Ny kraft att tåligt bära
Mitt kors ännu en liten tid,
Mot synden stadigt föra strid
Och lefva till din ära.
Hör mig,
För mig
I ditt sköte.
Till ditt möte
Vill jag ila
Att hos dig få evigt hvila.

Påskhymn.

Höjom korsets helga fana,
Segerhjälten hyllning gif!
För att väg till himlen bana
Han för världen gaf sitt lif.
Hyllen sonen! Han skall vinna
Lof och pris från pol till pol;
Syndens mörker skall försvinna
För rättfärdighetens sol.
Ljude högt hans ära än en gång,
Ung och gammal, sjung din fröjdesång
Se, den öppna, tomma grafven,
Segerfursten gått ur den.
Krossad är nu dödens glafven;
Vunnen är förlossningen.
Ljufligt klinge till hans ära
Kring all världen sångens ljud;

Glade vi vårt lof hembära
Till Guds lamm i blodig skrud.
Skynden bröder nu att bära
Ut hans frälsnings glada bud,
Spriden öfver allt hans lära,
Bringen syndare till Gud.
Verken troget, kort är tiden,
Stort är fältet, skörden dyr.
Hvilan kommer efter striden;
Fridens sabbatsmorgon gryr.

Davids 71 Psalm.

Herre, uppå dig jag tröstar,
Låt på skam mig aldrig komma,
Fräls mig med din stora nåd,
Hör mig, hvar min hjälp, mitt råd;
Var min tröst, min borg, min klippa,
Du, som lofvat att mig hjälpa,
Ty min ungdoms hopp du är
Och min tillflykt, herre kär.

Uppå dig jag mig förlåter,
Du, som från min barndoms dagar,
Allt ifrån min moders bröst
Var min Gud, min starka tröst.
Låt min fiende ej glädjas!
Gud, dig skynda att mig frälsa,
Och så vill jag prisa dig,
Att du hört och hulpit mig.

Alltid vill jag dig förbida,
O min Gud, ditt lof föröka
Och förkunna här ditt namn;
Godhet din ej räknas kan.
I din kraft jag städs vill vandra;
Från min ungdomstid du lärt mig
Trösta på dig, nåderik.
Herre Gud, ho är dig lik?

Jag dig tacka vill och prisa,
Psaltare och harpa spela;
Mina läppar och min själ
Fröjdas; du förlöst dem väl.
Tala vill om dig min tunga,
Din rättfärdighet besjunga;
Ty du frälsat har min själ,
Helige i Israel.

Davids 116 Psalm.

Det är mig ljuft, att du vill höra
Min bön och suckan, Herre kär;
Ty du har böjt till mig ditt öra,
Och lofvat att mig vara när.
Jag därför vill åkalla dig,
Och vet, att du skall hjälpa mig.

Jag bunden var i dödens snara,
Af grafvens ångest nederböjd;
Jag kom i jämmer, nöd och fara,
Långt fjärran skild från frid och fröjd;
Jag bad: O, Herre, fräls min själ!
Du hörde mig, och allt blef väl.

Vår Gud är nådig och rättfärdig,
Barmhärtig, mild och god han är.
Den som till nåden minst är värdig,

Han hjälp och salighet beskär.
Var därför nu tillfreds, min själ!
Ty Herren gör dig godt och väl.

Du har min själ ur döden tagit,
Ur mörka kulans djupa dy;
Från syndens smitta du mig tvagit
Och gifvit mig en visa ny;
Min fot du friat har från fall,
Och nu ej mer jag sörja skall.

I mulna dagar.

När jordens glädje från din hydda rymmer,
Och bördor trycka dig af alla slag,
När sorgens tårar matta ögat skymmer
Och himlen mulnar på din lefnadsdag:
Glöm ej, min vän, i dessa mulna dar,
Att Gud i himlen är ändå din far.

När lifvets lycka synes från dig vika
Och du med suckan äter sorgebröd;
Då dina bästa vänner grymt dig svika
Och lämna dig uti din bittra nöd:
Glöm ej den skatt ditt hjärta äger än,
Att Gud i himlen är din bäste vän.

När sorgens bittra kalk du måste dricka,
Då fram du går igenom dyster dal,
Och ingen stjärna synes mot dig blicka
I natten ned, där allt är nöd och kval:

Glöm ej i pröfningen, att äfven där
Den gode Herden själf din herde är.

När du likt Rachel dina barn begråter
Och hjärtat nästan brista vill af sorg,
Se upp till Honom, som all synd förlåter;
Han är ännu din trygga, fasta borg.
Snart skall i seger bytas all din strid;
Så var då trygg, ty Herren är din frid.

När du, som fordom David, måste klaga:
O, Absalon, min son, min arme son!
Och liksom han måhända ock fördraga
Din oväns hot och falska vänners hån,
Förtvifla likväl ej, men sjung som han
En klagosång, om du ej fröjdas kan.

En gång de skola läkas alla såren,
Då du i frid får lämna stridens land;
En gång den torkas skall, den sista tåren,
Utaf din käre Faders milda hand;
Då är det evigt slut med sorg och kval,
Då får du fröjd i himlens fröjdesal.

Aftonhymn.

Än en afton nalkas,
Dagen hastar bort,
Och i väster solen
Sjunker innan kort.
Snart naturen hvilar
Uti stilla frid.
Trötte vandrarn längtar
Efter ro från dagens kamp och strid.

Så min lefnads afton
Skymma skall en gång,
Då ej mer på jorden
Höjas skall min sång;
Men när stoftet hvilat
Ut i grafvens famn,
Skall jag evigt prisa
Guds och Lammets dyra, helga namn.

Aftonpsalm.

En dag har åter gått till ända,
En afton åter sänkt sig ner.
Till dig, o Gud, jag vill mig vända,
Förr'n jag till hvila mig beger,
Och tacksamt vill jag prisa dig,
Som ock i dag bevarat mig.

För hälsans oskattbara gåfva,
För dagligt bröd och ostörd frid
Jag vill, o Fader kär, dig lofva
Och för din hjälp i nöd och strid.
I nåd du ständigt på mig tänkt;
Haf tack för allt hvad du mig skänkt!

Hur stor har ej din godhet varit,
Fastän jag trolöst glömde dig;
Då jag i synden vilse farit,

Din kärlek sökt och funnit mig,
Och fast jag se'n dig ofta glömt,
Du likväl älskat mig så ömt.

Hjälp mig, o Gud, att taga vara
På nådens dag, så kort och dyr,
Och led mig i ditt ljus det klara,
När morgondagen åter gryr,
Så att jag hvarje dag och stund
Må vandra uti ditt förbund.

O Jesus, hjälp mig troget sköta
Mitt kall, om det ock ringa är,
Att jag ej fåfängt må förnöta
Den korta tid, du mig beskär;
Och då min sista natt går in,
Låt mig för evigt vara din!

Aftonsång.

Du, som i det höga tronar,
Men ett fadershjärta bär;
Du, som oss med dig försonar
Och vår rätte Fader är.
För din tron vi ned oss böja
Här i stoftet än en gång;
Hör oss, då till Dig vi höja
Hjärtats enkla aftonsång.

Dig vårt lof vi vilja gifva
För allt godt utaf din hand.
Herre, låt din Ande blifva
Öfver oss i Nordanland!
Och när tidens skuggor falla
Öfver jordelifvets kväll,
Skall vår lofsång evigt skalla
Genom himlars ljusa tjäll.

Lördagsafton.

Från arbetsveckans kamp och strid
Jag önskar hvila få;
Hvar skall jag finna ostörd frid?
O, säg, hvart skall jag gå?

Jag hör en röst så ljuf och kär:
"Kom hit, mitt barn, till mig!
Du trötte, som betungad är,
Jag vill hugsvala dig."

"Kom, lär af mig hvad kärlek är,
Jag ödmjuk är och mild."
Så talar Jesus, herden kär.
O, må jag bli hans bild!

Af idel kärlek steg han ned
Till jorden och dess nöd;

Af kärlek stridde han och led
Allt intill korsets död.

O, må jag verka så som han
För mina likars väl
Och göra dem hvad godt jag kan
Till både kropp och själ.

Och när mitt dagsverk här är slut
I kärlek, hopp och tro,
Min trötta själ får hvila ut
I evig sabbatsro.

Kom hem!

O, du, som ännu fjärran går
I öknen, lik ett villadt får,
Vänd om i dag från syndens spår,
Se, fadersfamnen öppen står.
Gud vill dig nåd beskära,
Dig med sin Ande lära
Och dig i famnen bära
Till salighet och ära.
Hör, Jesus ömt dig bjuder,
Och fadersrösten ljuder:
Kom hem, mitt barn, till mig.

I fjärran land du lidit nöd
Af hungerns kval, af brist på bröd,
Af brist på vatten nästan död,
Försmäktat under solens glöd.

Dig Herren kalla låter,
Stå upp i dag, vänd åter!
Då du din synd begråter,
Din fader dig förlåter.
Hör, Jesus ömt dig bjuder,
Och fadersrösten ljuder:
Kom hem, mitt barn, till mig.

Ack, sök ej längre världens grus,
Men kom i dag till Fadrens hus;
Det strålar klart af idel ljus,
Där klingar glädjesångers brus.
Se, allt är redo vordet,
Kom till det rika bordet,
Anamma nådesordet;
Säll är du, om du tror det.
Hör, Jesus än dig bjuder,
Och fadersrösten ljuder:
Kom hem, mitt barn, till mig.

För de unga.

Fort, skynden alla, stora, små
Framåt på ljusets bana!
Vi alla här församlas må
Inunder korsets fana.
Och möta vi uppå vår väg
En själ vi vänligt fråga:
"O, vill du följa oss, o, säg,
Till himlen gladt vi tåga."

Från synd och värld vi afsked ta
Och vilja Jesus tjäna,
Hans ok uti vår ungdom dra
Och blifva vid det ena:
Att vandra uti Herrens bud
Och honom älska, lyda,
Att vi, som barn af himlens Gud
Må Herrens lära pryda.

Allt af Gud.

Lilla stjärna klar, som strålar så
Hvarje natt däruppe i det blå
Med en glans så ljuflig och så ren,
Säg, hvem gaf dig detta klara sken?

Lilla fågel uppå trädets gren,
Som från morgonen till kvällen sen
Sjunger där så lycklig, glad och fri,
Säg, hvem gaf dig röst och melodi?

Lilla blomma där på ängen grön,
Med din sommardräkt så rik och skön,
Hvit och purpurröd och gul och blå,
Säg, du lilla, hvem har klädt dig så?

Lilla stjärnan blinkar gång på gång,
Fågeln tyder svaret med sin sång,

Blomman med sin doft och i sin skrud,
Alla gifvet svaret: "det är Gud".

Liksom stjärnan vill ock gärna jag
Sprida ljus, min fader till behag;
Göra något hjärta ljust och gladt
Uti syndens eller sorgens natt.

Liksom fågeln vill på barnavis
Jag ock sjunga till min Jesu pris;
Han, som gjort min själ från snaran fri,
Evigt för min sång skall ämnet bli.

Liksom blomman, dofta vill ock jag
Kristi doft med ödmjukt sinnelag,
Och i klädnad hvit och rosenröd
Städse vara klädd i lif och död.

Herrens verk.

O Gud, Du stor och mäktig är;
Du skapat allt hvad jorden bär:
Det djupa haf, det höga berg
Och rosens doft och blommans färg
Och stjärnehimlens rika prakt,
Allt vittnar om din nåd och makt.

När dina verk jag hör och ser,
Jag faller ner och dig tillber,
Och prisar dig för stort och smått
Som af din milda hand jag fått,
För hälsa, dagligt bröd och frid;
Allt är din nåd, o Fader blid!

Men ännu högre är den nåd,
Som lärde mig ditt frälsningsråd;

Och mer än allt på denna jord
Är salighetens dyra ord,
Som säger mig, att hvem som hälst
På Jesus tror skall blifva frälst.

Så vill jag prisa Dig, o Gud,
Med allt ditt folk i sångens ljud
För frälsningen i Jesu namn
Och för din öppna fadersfamn,
För ordets ljus för Anden god
Och reningen i Jesu blod.

På klippan.

Säll är den man som byggt sitt hus
Uppå den fasta grunden;
Han skall ej sakna frid och ljus
I mörka pröfningsstunden.
Fast stormen ryter, böljan slår,
Hans hus dock fast på klippan står,
Och trygg han bor därinne.

Ja, säll är den som visligt byggt
Sitt hus på "åldrars klippa",
Han i dess hägn kan hvila tryggt
Och allt bekymmer slippa;
Han har i Gud sin vän och far,
Som äfven i de mulna dar
De sina troget vårdar.

Men den en dåre kallas må
Som byggt sitt hus på sanden;
Hur skall det väl för honom gå
När vågen slår mot stranden?
Af storm och rägn och flodens svall
Det svaga huset störtas skall,
Ty ingen grund det äger.

Så lyssna då till Jesu råd
Och gör hvad han dig bjuder;
Vänd om i dag och sök hans nåd,
Hvars röst så vänligt ljuder:
Kom, vilsna barn, kom hit till mig,
Jag klippan är som brast för dig,
Hos mig du tillflykt finner.

I Jesu spår.

Dig, o Jesu, vill jag tjäna,
Du som gaf ditt lif för mig.
Herre, lär mig likna dig,
I ditt dyra blod mig rena,
Att jag blifva må din bild,
Du som ödmjuk var och mild.

Dig o Jesu vill jag följa,
Vandra tätt i dina spår.
Blir ock vägen stundom svår
Genom öken, storm och bölja,
Ske din vilje Herre kär,
Blott min väg till himlen bär.

Dig o Jesu vill jag prisa
Här och sist i himlens höjd,
Där, i evig ostörd fröjd,
Det skall bli min sång och visa:
Ära, pris och härlighet
Ske Guds Lamm i evighet!

Fridens hem.

Hör hvad Gud i ordet talar
Till sitt folk, af sorger tryckt:
"Jag i himlens ljusa salar
Sälla hem åt eder byggt."
Jordens nöd ej väg kan leta
Upp till himlens härlighet,
Ty dess portar lofsång heta
Och dess murar salighet.

Liksom förr i Eden flyta
Lifvets klara strömmar där,
Vatten aldrig där skall tryta
Hvarest själfva källan är;
Friden aldrig där skall störas
Utaf klagan eller sorg,
Krig och örlig ej skall höras
Uti himlens trygga borg.

Ingen sol skall där sig sänka,
Lysa skall ej stjärnors här;
Ingen måne där skall blänka,
Ingen natt skall blifva där,
Hvarest Herren själf är solen,
Som skall sprida evigt ljus,
Då kring Lammet uppå stolen
Klingar segersångens brus.

Mitt sälla hem.

O, sälla land, du sköna land,
Där bortom flodens andra strand!
Till dig min tanke flyr ibland,
Till dig min längtan står.
Från stridens larm, från stormens brus,
I tron jag skådar där i ljus
Mitt sälla hem, min faders hus,
Där evig glädje rår.

Det sälla hem han vunnit har,
Min konung god som korset bar,
Guds Lamm, som mild och tålig var
Och för min synd blef död.
Han rum för mig beredt också,
Där för min syn skall klar uppgå
Rättfärdighetens sol, och då
Jag glömmer all min nöd.

O, Jesu Krist, jag prisar dig,
Att du, min herde funnit mig,
Att du mig fört på lifvets stig
Och skänkt mig frid och fröjd.
Min fot du skyddat har från fall,
Och när du öfver flodens svall
Mig fört, jag evigt sjunga skall
Ditt lof i himlens höjd.

Jag tillhör Gud!

Jag tillhör Gud, hans egendom jag är,
Han skapat mig och satt mig hit på jorden;
Han allestäds och alltid haft mig kär,
Och af hans hand är jag bevarad vorden;
Han, som ger fågeln spis, och liljan skrud,
Han glömmer icke mig: jag tillhör Gud.

Jag tillhör Gud, hans kära barn jag är,
Ty genom Kristus han till barn mig tagit;
På hulda fadersarmar han mig bär.
Och uti Jesu blod han ren mig tvagit.
Hans röst jag hör, jag följa vill hans bud
Och räds för ingenting: jag tillhör Gud.

Jag tillhör Gud, hans tjänare jag är,
Och honom, endast honom vill jag dyrka;
I hvarje pröfvostund är han mig när,
Och uti all min svaghet ger han styrka;
Han lyssnar till mitt hjärtas böneljud,
Och hjälp han sänder mig: jag tillhör Gud.

Jag tillhör Gud, fast än jag vandrar här
Bland pröfningar och strid i jämmerdalen.
Men kort är resan, snart jag landar där
I sköna hamnen — där i bröllopssalen
Jag sjunga skall i snöhvit helgonskrud:
Min herde du mig frälst, jag tillhör Gud.

Var stilla!

Var stilla, o mitt hjärta!
Och hoppas på din Gud;
Snart bytas skall din smärta
I sång och fröjdeljud.
Blott några få minuter
Och snart du hvila får
Då du ej mera gjuter
En enda sorgens tår.

Här svida hjärtesåren
I främlingsskapets land,
Men där den sista tåren
Borttorkas af Guds hand.
Om också mörk du finner
Din tunga pilgrimsstig,
Allt glömmes, då du hinner
Det hem som väntar dig.

Fast solen stundom gömmer
Sin klarhet för din syn,
Hon likväl aldrig glömmer
Att träda fram ur skyn.
Om Herren stundom döljer
För dig sin härlighet,
Han dock dig ständigt följer
I stor barmhärtighet.

I nöd din tro skall pröfvas,
Som elden pröfvar guld;
Dock må du ej bedröfvas,
Ty Herren är dig huld.
Och kort är pröfvotiden,
En liten, liten tid,
Men sedan efter striden
En evig, evig frid.

Herren är när.

Herren är när!
Ljufliga ord för Guds kämpande här.
Hur det än bullrar och larmar i världen,
Hur det än blixtrar bland korsade svärden;
Herren vår sköld och vår starkhet ju är.
Herren är när!

Tröstfulla ord under sorgerna här.
Vänner och bröder väl kunna oss svika,
Vännen den bäste dock alltid är lika;
Tåren han torkar, vår börda han bär.
Herren är när!

Herren är när!
Härliga löfte för pilgrimen här.
Herden den gode sin hjord själf vill leda

Och midt i öknen ett bord den bereda,
Vatten ur klippan han gifver ock där.
Herren är när!

Herren är när!
Snart vill han hämta oss dit, där han är;
Må vi då uppåt och framåt blott ila.
Kort är vår möda och ljuf blir vår hvila,
Då vi få se Honom såsom han är,
Bli honom när.

Vid årsskiftet.

År och dagar fly,
Men Guds nåd är ny
Och hans godhet evigt varar.
Med sin trofasthet
Och barmhärtighet
Han oss skyddar och bevarar;
Uti strid och sorg,
Han, vår fasta borg
Till vår tröst oss städs förklarar:
År och dagar fly,
Men Guds nåd är ny
Och hans godhet evigt varar.

Snabb är lifvets ström
Och liksom en dröm
Åren skifta och försvinna
Uti tidens haf,

Till dess sist vår graf
Vid dess strand vi alla finna;
Men vår käpp och staf:
Ordet, Gud oss gaf,
Än på lifvets frågor svarar:
År och dagar fly,
Men Guds nåd är ny
Och hans godhet evigt varar.

Denna nåd oss sökt
Och vår tid förökt
Än ett år utaf vår lefnad.
Vi i frid och ro
I vårt lugna bo
Njutit hälsa, fröjd och trefnad;
Därför sångens ljud,
Pris och tack till Gud,
Hjärtats känslor bäst förklarar:
År och dagar fly,
Men Guds nåd är ny
Och hans godhet evigt varar.

Guds ord.

Hvad är den kraft, som mäktigt drager fram
Lik nordanvinden öfver Sveas länder,
Som bringar ondskans mörka makt på skam
Och bär Guds salighet på sina händer,
Som om en Faders kärlek vittne bär?
Guds ord, Guds helga ord det är.

O, dyra, ljufva evangelium,
Med salighet du kommer till oss alla;
Du sprides öfver allt, till alla rum,
Till alla länder snart din flod skall svalla,
Till slott och koja salighet du bär,
Ty Herrens, Herrens ord du är.

Ännu, som fordom, Herren ropar: kom!
Nu allt är redo till den stora festen.
Du vilsegångna barn, vänd om, vänd om!
Den sämste son blir stundom hedersgästen.

Förlorad son är dock för Fadren kär;
Så Herrens, Herrens ord oss lär.

Så gå då ut på gator och på torg
Och kalla dem, som ännu vandra fjärran!
Borttorka tårar, lindra nöd och sorg
Och för de vilsegångna hem till Herran.
Den gode Herden själf de svaga bär
Och är oss alla dagar när.

Hvad är mitt mål?

Hvad är mitt mål, o, hvarför är jag här?
Så frågade sig mången gång mitt hjärta.
Här är en värld af möda och besvär
Och mycken synd och nöd och sorg och smärta.
Är detta allt mitt mål? O, dystra lott!
Nog har min själ en högre uppgift fått.

Väl finns det mörker, men ej mörker blott;
Nog strålar ljus och solsken mig till möte,
Och gåfvor finnas utan tal och mått,
Så i naturens som i konstens sköte.
Här finnas skatter, gyllne prakt och pråt.
Är rikedom och ära ej mitt mål?

Hvad är mitt mål? O, broder, säg mig det!
Är jordisk vishet ej af högsta värde?
Bör jag ej ditåt rikta mina fjät
Och taga in en plats ibland de lärde?

"Det är för sent; det målet når du ej.
Det är ock ej ditt rättamål, o, nej."

Hvad är mitt mål? Jag lefver blott en gång,
Hur viktigt då att rätta målet hinna.
Min lefnads dag är kort och natten lång;
Nu vill jag verka, strida, seger vinna,
Så att jag lämnar några goda spår
Uppå min väg, då målet sist jag når.

Hvad är mitt mål? O, Herre, lär du mig
Att för det stora målet mig bereda!
Du svarar: "jag vill undervisa dig
Och rätta vägen dig i sanning leda."
Tack, Herre, för det ord du gifvet har!
Jag hört din röst och fröjdas åt ditt svar.

Mitt mål är stort, fast ringa här jag går;
Jag skall bli rik och njuta evig ära,
När frälst jag på den sälla stranden står
Och får hos Gud min segerkrona bära
Uti det land, där sorg ej mera är;
Var därför glad, min själ — ditt mål är där.

Kors och krona.

Tag upp ditt kors! Så Jesus bjöd,
Om du vill vinna himlens frid;
Och bär det uti lust och nöd:
Ej seger vinnes utan strid.

Tag upp ditt kors, fast tungt det är!
Var ej förfärad, ty du har
En vän, som ständigt är dig när;
Han själf det tyngsta korset bar.

Tag upp ditt kors, fast du är svag!
Igenom tron du allt förmår.
Din kraft skall vara som din dag,
Om blott du följer Jesu spår.

Tag upp ditt kors i Herrens kraft!
Det vare din berömmelse;
Det är ett träd hvars friska saft
Kan hälsa åt den kranke ge.

Tag upp ditt kors! lägg det ej ner,
Förr'n du bland segerskaran står,
Vid tronen, där du Jesus ser
Och af hans hand din krona får.

Var tålig!

Trötte pilgrim, klaga icke,
Tryckta hjärta, fatta mod!
Upp mot himmelen du blicke,
Upp till Gud, som är så god;
Han, som hittills har så väl
Skyddat dig till kropp och själ,
Och som gaf dig hvarje gåfva;
Må du därför honom lofva!

Sucka icke, klaga icke,
Var ej missnöjd med din lott;
Ned till nödens barn du blicke,
Som ha mindre gåfvor fått!
Bryt den hungrige ditt bröd,
Hjälp den arme i hans nöd,
Och du skall helt visst förnimma
Tröst och hjälp i sorgens timma.

Må du aldrig tanklöst glömma
Allt hvad godt dig Herren gjort,
Och att nådens källor strömma
Till din själ på hvarje ort!
Lyser solen på din stig,
Eller är det mörkt kring dig,
Lär att både nåd och aga
Utaf Fadershanden taga.

Snart är mödans dag förliden,
Evigheten förestår;
Hvad du sådde här i tiden,
En gång där du skörda får.
Trones bön af Gud är hörd,
Tåresådd blir glädjeskörd.
Ingen klagan, ingen smärta
Där skall nå ditt frälsta hjärta.

Det sälla hemmet.

Bearb. från engelskan.

Sälla hem, sälla hem,
Ljufva namn för mig!
Jag väntar snart den timma slå,
Då jag får bo i dig.
Jag har mitt rätta hem ej här,
Nej, uppåt bär min stig.
Snart pilgrimsfärden slutad är,
Och jag får ro i dig.

Sälla hem, sälla hem,
Som ej tårar har!
Ej mörker där, ej moln mer är
På himmel, evigt klar.
I hemmet här väl glädje är,
Men stundom skyms dess ljus,
Af sorgens moln, men aldrig där,
Uti vår Faders hus.

Sälla hem, sälla hem,
Inga faror där!
Nej, där blott frid och glädje är
Och intet stör mig mer;
Där får jag bo i härlighet,
Af nåd evinnerlig;
Ty Jesus blef min salighet,
Och hem han kallar mig.

Hemlängtan.

Från världshafvets brus,
Från jordlifvets grus
Min ande nu längtar till himmelens ljus.
Här möda blott är
Och sorg och besvär;
I himlen är hvila hos Frälsaren kär.

Här finnes ej frid,
Blott oro och strid;
I himlen är ro, och jag glädes därvid,
Ty snart är jag där,
Hos Frälsaren kär;
Jag är ju på vägen, och hemmet är när.

I tårarnes dal
Är suckan och kval,
Men eviga fröjder i himmelens sal;

Med längtan och hopp
Jag blickar dit opp,
Snart målet är hunnet och slutadt mitt lopp.

Hur glad skall jag då
Min guldharpa slå,
Och säll på de gyllene gatorna gå;
Med glädjefullt ljud,
I härlighets skrud
Jag evigt skall prisa min Konung och Gud.

En kristens dödsbädd.

Snart är striden slutad,
Lyktad kampen är;
Och mot bädden lutad
Ligger kämpen där.

Hör, kan du förnimma
Segersångens ljud:
"Jag har kämpat, vunnit,
Ära vare Gud."

Snart skall hjärtat brista,
Pulsen slå ej mer,
Men intill det sista
Ögat uppåt ser.

Än en hviskning höres:
"Fast jag vandrar här
I den mörka dalen,
Herren är mig när."

Så Guds barn kan säga,
Så en kristen dör.
Vill du detta äga:
Kom och bättring gör.

Fly till lifvets furste
Som blef död för dig,
Lef i tron på Jesus,
Gå den smala stig.

Då kan du ock äga
Frid i lifvets kväll,
Då kan du ock säga:
Jag är glad och säll.

Då från jordens dalar
Kan du skiljas nöjd,
Och till himlens salar
Flytta hem med fröjd.

Minnesrunor.

I.

Vid Pastor Joh. Kihlströms graf,

Stockholm d. 5 Maj 1882.

Slutad är striden,
Seger har du vunnit,
Och uti friden
Evig hvila funnit.
Kort var väl tiden,
Hastigt den förrunnit,
Kommer ej åter.

Brustit ha banden
Mellan hjärtan kära,
Mänskliga anden
Kan ej sorgen bära.
Frälsarehanden
Kan dock tröst beskära
Hjärtan som blöda.

Sakta kom budet
Som vår glädje störde,
Sorgligt var ljudet
Som vårt hjärta rörde;
Men ifrån Gud det
Oss en hälsning förde:
"Död, men han lefver".

Se ej på båren,
Det dig båtar föga.
Borttorka tåren
Från ditt skumma öga!
Gud läker såren;
Blicka mot det höga,
Hän genom molnen!

Snart skall måhända
Ock din resa sluta;
Hem får du vända
Och ditt hufvud luta
Till Jesu hjärta,
Sabbatshvilan njuta
Liksom Johannes.

II.

Vid Sjömansmissionären Anders Erikssons graf,

Söderhamn d. 21 Sept. 1884.

Ett hjärtligt tack ännu, ett ömt farväl
Till dig vår vän, vår hädangångne broder,
Ett hjärtligt tack från djupet af vår själ,
Från vänner, maka, syster, fader, moder.
Vi finna nu hur varmt du älskad var,
Hvi blef du icke längre hos oss kvar?

Den tystnat har, din kärleksfulla röst,
Som ofta hördes här ibland oss ljuda,
Som hördes bjuda åt den sorgsna tröst
Och villadt barn till fadershemmet bjuda.
Nu mången hafvets son från skilda land
Skall fåfängt söka dig vid skär och strand.

Haf tack, o broder kär, för hvarje gång
Bland oss du höjde korsets helga fana,
För hvarje stund med tal och bön och sång
Du vederkvickt oss på vår vädjobana.

Den tiden var så skön, men ack, så kort;
Nu är den slut och du går från oss bort.

Dock ingen klagan störa skall din frid,
Där nu du hvilar i din Herdes sköte;
Du gick i förväg, blott en liten tid,
Och där, i himlen vid de sällas möte,
Vi se dig åter och få samma ro,
Om vi ock dö i Jesu Kristi tro.

Ty salige för evigt äro de,
Som dö i Herranom, så säger ordet;
De skåda där sin Gud och Frälsare,
De spisa få vid rika himlabordet.
Där finns ej sorg, ej nöd på himlens strand,
Ty sista tåren torkats af Guds hand.

Se hvilka skaror samlas kring din bår,
Se sänkta flaggor dig sin hälsning skicka.
I månget öga glänser sorgens tår,
Och tårfyldt öga ses mot himlen blicka.
Där är ditt sälla hem i himlens dôme,
Där får du evigt sjunga "Home, sweet home".

III.

Vid Fru Marie Borells graf.

Kalmar d. 31 Maj 1889.

Slutad är jordiska sorgen och striden,
Vunnen är himmelska glädjen och friden,
Längtande anden målet nu hunnit har
För att evigt bo
I Guds sabbatsro.

Stilla vid Frälsarens fötter du suttit,
Där af hans ord lik Maria du njutit
Frid och välsignelse, styrka i nöd och strid,
Ljus och ledning god,
Rening i hans blod.

Flitigt i mästarens skola du lärde,
Himmelska skatter du endast begärde;
Ödmjuk och mild uppå andra du tänkte blott,
Och åt kvalda bröst
Gaf du hjälp och tröst.

Ofta i bönen ditt tårfylda öga
Höjdes mot himlen, ditt hem i det höga;
Korset var tungt, men du bar det i tålamod
Uti Jesu spår,
Kronan nu du får.

Herren har aftorkat tåren, den sista,
Och fastän banden, de jordiska, brista,
Knytas de åter för dem, som i Kristi tro
Här en liten tid
Kämpa lifvets strid.

De som i Herren dö.

(Uppenb. B. 14: 13.)

Sälla de som hunnit hem
Till Guds stad, Jerusalem,
Ingen nöd skall hinna dem, ofvan där.
Bort från möda, sorg och kval
Genom jordens jämmerdal
De gått upp till himlens sal, ofvan där.

De ha nått den gyllne strand,
Slitna äro jordens band,
Tåren torkad af Guds hand, ofvan där.
Ingen natt med storm och brus
Finnes där i himlens hus;
Herren själf är stadens ljus, ofvan där.

Ingen giftig vind är där,
Ingen vinterköld som här,

Nej, en evig sommar är, ofvan där.
Fruktan känna de ej mer,
Frälsaren emot dem ler,
Och allt godt han dem beter, ofvan där.

De ha kämpat ut sin strid,
Jesus gaf dem här sin frid;
Nu de bo i evig tid, ofvan där.
Snart ock vi i Jesu famn
Sjunga få hans dyra namn,
Då vi nått vår lugna hamn, ofvan där.

Innehåll:

Blandade dikter.

	Sid.
Stormens nytta	3.
Vårstämning	7.
Från stranden	10.
En moders bön	16.
Hemmets härd	20.
Ett lyckligt hem	22.
Brudfärden	24.
Brudgåfvan	27.
På hafvet	29
Uppåt och nedåt	30.
En hjälte	34.
Håll ut!	36.
Förtalet	38.
Sommartankar	42.
Norrlandsminnen	43.
Sammanringning	47.
Tålamod	49.
Tvänne krukor	52.
Frid och strid	55.
Sångens makt	60.
I sågen	63.

Bibelbilder.

Sid.

Ett heligt rum . . . . . 67.
På Tabor . . . . . 70.
Den förlorade sonen . . . . . 74.
I röfvarehänder . . . . . 80.
David och Goliat . . . . . 87.
Tidens tecken . . . . . 93.
Si han beder . . . . . 96.
Blind och seende . . . . . 99.
Änkans skärf . . . . . 101.

Vid vattubäckar.

Vattendroppen . . . . . 105.
Mordängeln . . . . . 107.
Lilla Emmas klagan . . . . . 113.
Det onda trädet . . . . . 118.
Kallvattengossen . . . . . 122.
Den stora festen i Abdera . . . . . 128.
Vid blåbandskonferensen . . . . . 135.
Spindeln och flugan . . . . . 141.
Vattnets lof . . . . . 144.
Till källan 146
Variationer . . . . . 148.
Till verket . . . . . 150.
Välkomstsång . . . . . 152.
Till strid! . . . . . 154.
Stridssång . . . . . 156.
Frihetssång . . . . . 159.
Blå bandet . . . . . 161.
Väktarens rop . . . . . 164.
Den skeppsbrutne . . . . . 166.
Hör oss! . . . . . 168.

Sid.

Fosterlandssång . . . . . 171.
Flickan och fågeln . . . . . 173.
Vårsång . . . . . 175.

Kyrkan och hemmet.

Tempelklockan . . . . . 179.
Ingångspsalm . . . . . 181.
Festpsalm . . . . . 183.
Före predikan . . . . . 186.
Höstpsalm . . . . . 187.
Julhymn . . . . . 189.
Nyårspsalm . . . . . 190.
Föräldrars bön . . . . . 193.
Vid ett bröllop . . . . . 196.
Vid Herrens bord . . . . . 199.
Vid korsets fot . . . . . 201.
Påskpsalm . . . . . 203.
Påskhymn . . . . . 206.
Davids 71 psalm . . . . . 208.
Davids 116 Psalm . . . . . 210.
I mulna dagar . . . . . 212.
Aftonhymn . . . . . 214.
Aftonpsalm . . . . . 215.
Aftonsång . . . . . 217.
Lördagsafton . . . . . 218.
Kom hem! . . . . . 220.
För de unga . . . . . 222.
Allt af Gud . . . . . 223.
Herrens verk . . . . . 225.
På klippan . . . . . 227.
I Jesu spår . . . . . 229.
Fridens hem . . . . . 231.
Mitt sälla hem . . . . . 233.

Sid.

Jag tillhör Gud . . . . . 235.
Var stilla! . . . . . 237.
Herren är när . . . . . 239.
Vid årsskiftet . . . . . 241.
Guds ord . . . . . 243.
Hvad är mitt mål? . . . . . 245.
Kors och krona . . . . . 247.
Var tålig! . . . . . 249.
Det sälla hemmet . . . . . 251.
Hemlängtan . . . . . 253.
En kristens dödsbädd . . . . . 255.

Minnesrunor.

Vid pastor Joh. Kilströms graf . . . . . 257.
Vid sjömansmissionär Anders Erikssons graf . . . 259.
Vid Fru Marie Borells graf . . . . . 261.
De som i Herren dö . . . . . 263.

JACOBSSON

DIXTER